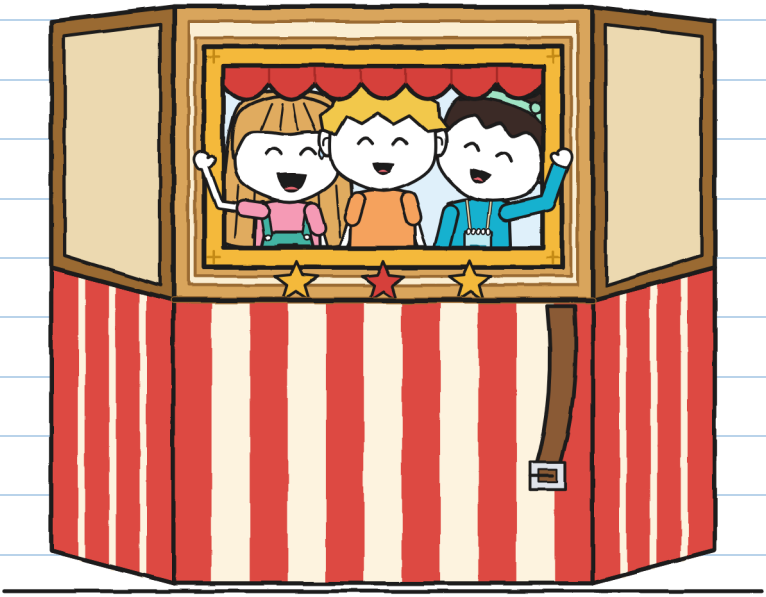
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6

Một chỗ cho ba

LinguAula



(cuốn sổ của Guni)

CỠ S
Trình độ cơ bản · 7+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 6
Một chỗ cho ba

Lời và tranh: LinguAula

CỠ S · Trình độ cơ bản · 7+

Bản tiếng Việt: LinguAula

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

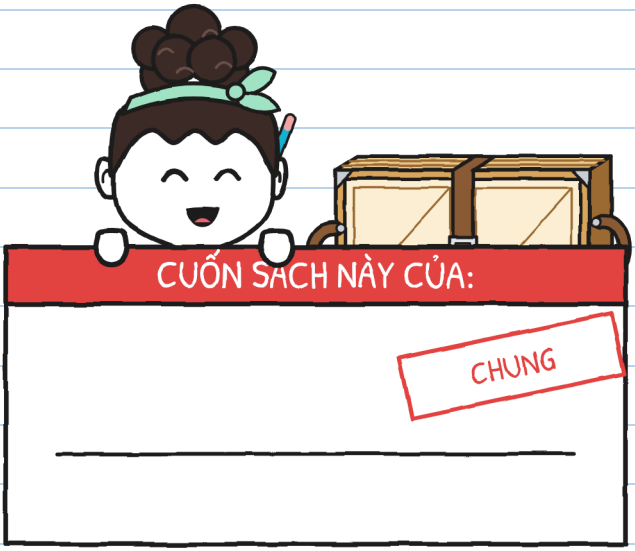
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Tập thứ sáu của bộ truyện. Các tập trước: "Gói hàng này cắn", "Không mở trước tiếng sấm", "Làm ơn trả lại", "Ở đây thì không, Mẩu!" và "Một chiếc bánh cho hai".

LinguAula

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Ba người khiêng. Tớ chọn tay cầm. —J.



Chung. Bọn tớ vừa. —J.

Nếu bạn nhặt được, hãy trả lại khi đã gấp.

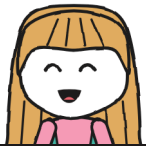
CHỈ TRONG TRUYỆN

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện. Rồng thật không tồn tại. Gói hàng không tự bay trở về. Còn với một lần khiêng chuyển thật, hãy xem trang 76. —J.

AI LÀ AI



Guni. Đo bằng xăng-ti-mét. Tuần này cậu ấy còn đếm thêm một thứ khác.



Julita. Biết đường. Giải thích đường thì lại là chuyện khác.



Noa. Là bạn của Julita từ trước. Đo bằng bước chân: lúc nào cũng mang theo bên mình.



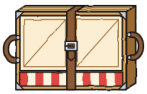
Irene. Phụ trách xưởng kịch. Không nói đi lối nào: chỉ nói "dừng".



Tonio. Của CHỚP và của cửa hàng. Bấm giờ mà không bình luận. Gần như vậy.



Mara. Cho mượn gói hàng. Nhưng không chịu buông cái hộp.



Số 6. Một sân khấu vừa trong một cái hộp. Nếu không ai giữ dây đai, nó tự mở ra ở bất cứ đâu nó thích.



R. Người gửi. Lần này để lại một dòng trong bảng kiểm kê.

SỔ GIAO HÀNG 6
của Guni

CHUNG.



Cuốn sổ 5 hết với hai cây kim trên một chiếc đồng hồ. Cuốn này màu cam, như quả quýt. Nó cũng có con dấu của cửa hàng.

Ở trang đầu tớ viết một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

Tớ đã dùng chung trang đầu bằng chữ của tớ. —J.

CHƯƠNG 1

Vì sao cần đủ ba người?

Thứ Hai tan học, Julita đợi tớ ở quầy với một phong bì trên tay. Không phải màu xanh lá hay xanh dương. Là màu ngọc lam và còn dán kín.

—Bác đưa thư mang tới. Ghi "Gửi cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi". Tớ chưa mở một lúc rồi.
—Một lúc là bao lâu?
—Hai mươi tám phút —Tonio nói từ cái thùng của mình, mắt nhìn đồng hồ—. Kỷ lục của khu phố.

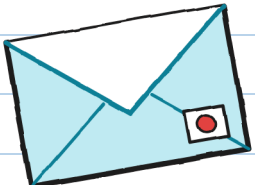


Không phải của tớ. Phong bì không phải của mình thì nặng gấp ba. —J.

Cô Mara mở nó bằng một móng tay.

Tôi là Irene, người phụ trách xưởng kịch của trung tâm khu phố.
Khi cập nhật bảng kiểm kê, tôi tìm thấy một dòng:
"Sân khấu nhỏ gấp được: chưa nhận."
Quý cửa hàng có nó không ạ?
Thứ Bảy 31 là hội thi khu phố.
Nếu sân khấu nhỏ được đưa đến sân của chúng tôi khi đã gấp,
do một đội ba người khiêng, tôi sẽ ký nhận ngay tại đó.
Đội của Noa có chỗ cho ba người, nhưng hiện giờ mới chỉ có một mình cháu ấy.

Julita: tớ đây! Giờ tớ làm kịch.
Dẫn theo ai đó rành về gói hàng nhé. —Noa

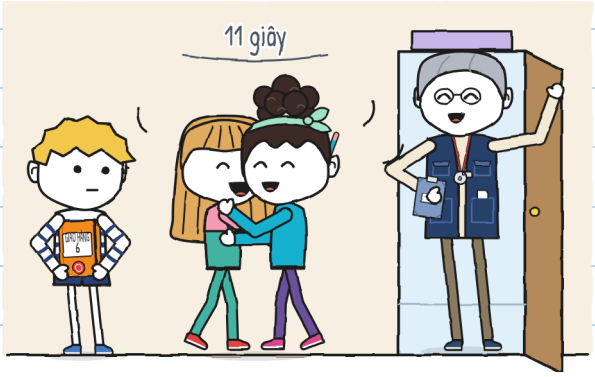


"Ai đó rành về gói hàng". Đó là tớ. Tớ thích "gói hàng". "Ai đó" thì kém hơn.

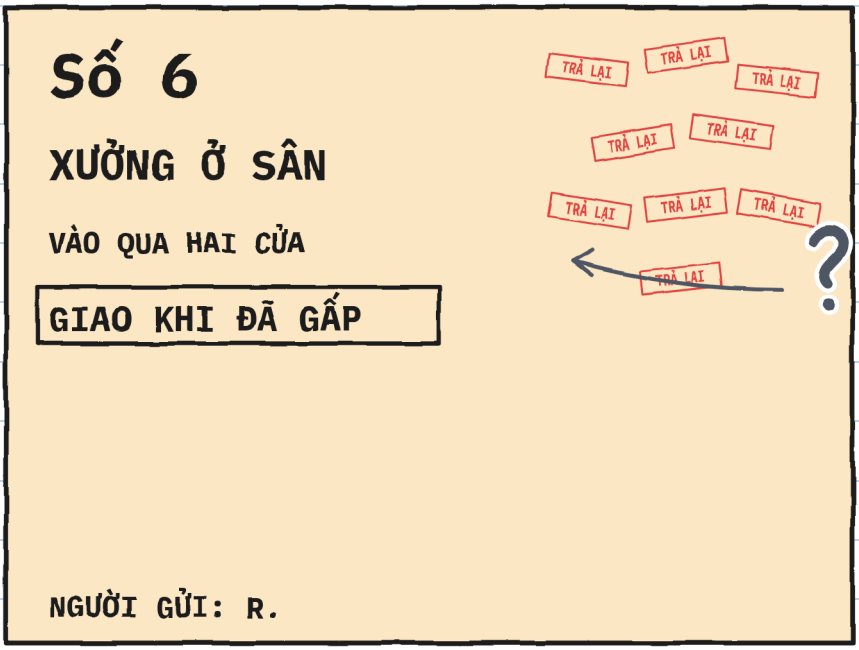
Năm giờ thì Irene và Noa đến. Irene mang theo một tập hồ sơ, một cái áo gi-lê có túi và một cái còi đeo trên cổ. Noa đeo một cuốn sổ tay và cài một cây bút chì màu ngọc lam sau tai.

Julita và Noa ôm nhau rất lâu. Tớ kịp đo: mười một giây. Tớ đứng sang một bên với cuốn sổ. Cuốn sổ cũng có ích vào việc đó: để có cái gì đó cầm trong tay.

—Đây là Guni —Julita nói—. Cậu ấy rành về gói hàng.
—Chào Guni rành về gói hàng —Noa nói. Rồi bạn ấy ghi tên tớ vào sổ tay.



Cô Mara trèo lên cái ghế đẩu và lấy số 6 xuống khỏi ngăn kệ, cái tầng để đồ. Một cái hộp giống hệt mọi cái khác.



—Chín con dấu —Julita nói.
—"Hai cửa" —Noa đọc—. Hai cửa nào?

Irene không biết. Cô Mara cũng không. Tớ ghi lại bằng một dấu chấm hỏi.

—Tôi đã mang nó chín lần —cô Mara nói—. Thứ Hai thì nhóm may vá mở cửa. Thứ Tư thì nhóm hợp xướng. Thứ Sáu thì nhóm cờ vua. "Xưởng à? Không phải ở đây." Chẳng ai ký nhận cho một cái xưởng.
—Đội kịch tập ở sân —Irene nói—. Ở đó không có chuông cửa.

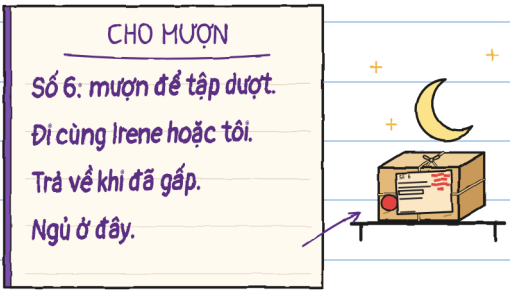
Cô Irene mở tập hồ sơ và cho cô Mara xem một tờ giấy có con dấu.

—Bây giờ xưởng đã có trong sổ đăng ký: "Xưởng kịch. Phụ trách: Irene". Đã có người ký nhận.



—Giờ đã có người ký, sao cô Mara không mang nó trong hộp của cô? —Julita hỏi.
—Trong hộp của cô, cô đã mang nó chín lần rồi —cô Mara nói—. Bây giờ người nhận đặt điều kiện.
—Một sân khấu nhỏ gấp được là để mang qua các quảng trường —Irene nói—. Bọn trẻ phải khiêng nổi nó ngoài phố. Nếu không khiêng nổi thì nó không dùng được cho tôi. Mà cái gì không dùng được thì tôi không ký.

—Câu đó tôi nghe ở một tiệm bánh rồi —cô Mara nói. Cô ghi các điều kiện vào sổ giao hàng của cô. Nhãn ở lại trong hộp. Hộp ở lại với cô Mara.

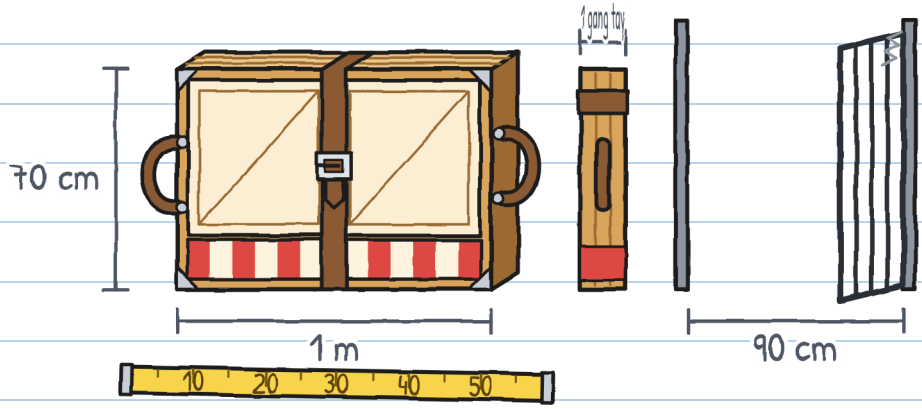


Nó ngủ trên ngăn kệ. Bình minh nó không còn đường về. Nó vẫn ở mức chín con dấu. Tớ hỏi rồi. —J.

Thứ Ba bọn tớ đến sân của trung tâm khu phố. Từ vỉa hè, vào qua một cái cổng sắt. Nó tự đóng.

Cô Mara đặt cái hộp xuống đất và bỏ nắp ra. Sân khấu nhỏ bước ra và lớn lên, như cái giá của cô Elia. Tớ không còn sợ nữa. Tớ lấy thước dây ra.

SỐ ĐO CỦA SỐ 6

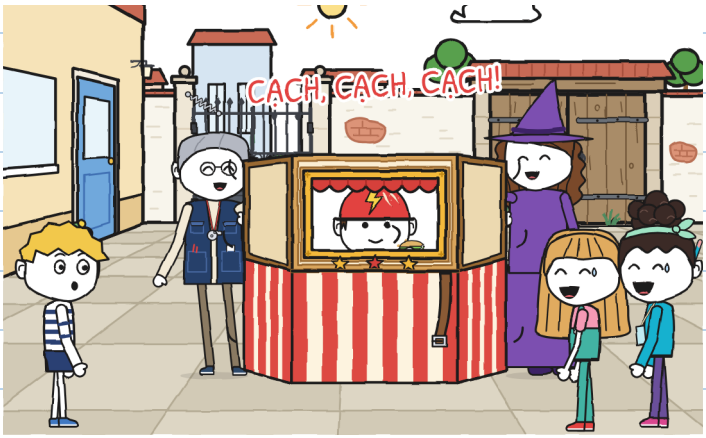


Để nghiêng một bên thì vừa qua cổng. Đó mới là phần dễ.

Cô Irene muốn xem nó có còn nguyên vẹn không. Cô tháo dây đai và xoay cái kiện. Các tấm ván tự bung ra, vì sức nặng của chúng: cạch, cạch, cạch. Đó là một sân khấu có ba mặt tường, một tấm màn ngắn và một ô cửa sổ có khung ở phía sau.

Qua ô cửa sổ thấy Tonio. Cậu ta đi ngang qua với một cái bánh mì kẹp. Miệng đầy ắp nên không chào được.

—Nó còn nguyên —Irene nói—. Quy tắc của xưởng: tay phải nắm tay cầm. Không bao giờ để tay ở bản lề. Và mỗi lần xoay, phải có người giữ dây đai.



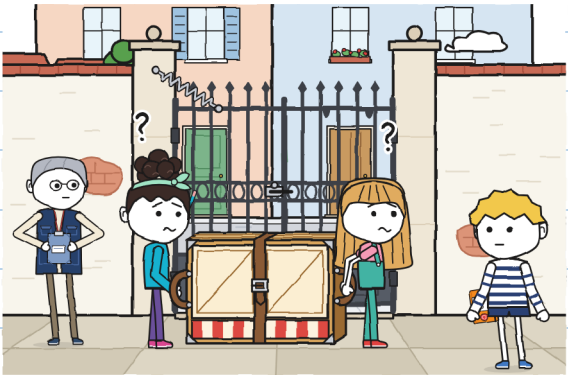
Irene và cô Mara gấp nó lại và cài dây đai.

—Bọn cháu thử —Julita nói. Noa đã ở sẵn bên tay cầm kia.

Hai bạn đếm đến ba rồi nhấc lên. Nhấc được. Hai bạn đi một vòng quanh sân. Đến chỗ cái cổng sắt. Nó đang đóng.

Julita nhìn cái cổng. Noa nhìn cái cổng. Hai bạn có bốn bàn tay và cả bốn đều đang bận.

Tớ đứng cách đó hai mét, với hai tay rảnh và một cuốn sổ.



Tớ chống cái cổng bằng lưng. Hai bạn đi qua. Cô Irene ghi gì đó vào tập hồ sơ.

Chiều hôm ấy tớ chế ra cái máy của cuốn sổ này.

BẢNG ĐO BA

ai làm gì ở mỗi đoạn

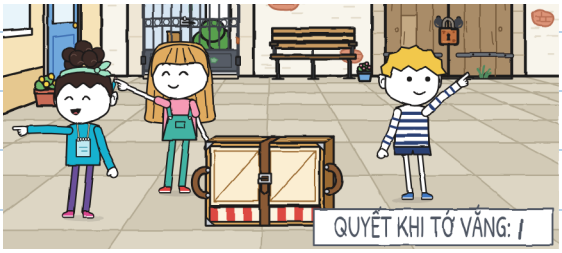
	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI 
sân, lần thử thứ nhất	Julita và Noa	Julita và Noa	
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni

Hai tên lặp lại và một ô trống: không qua. Ba ô điền đủ thì qua.

Và tớ ghi thêm một điều khác, nhỏ hơn: "Một hòn đá cũng giữ được cái cổng".

Còn phải hiểu cái nhãn.
—Hai cửa là hai cánh của cái cổng sắt —Julita nói.
—Phải mở cả hai —Noa nói.
—Trước hết mình có thể đo bức tường rào —tớ nói.
Cả ba chỉ: Julita, cái cổng; Noa, phòng; tớ, ngoài phố.
—Để sau —cả hai nói.

Tớ đi một mình. Sau bức tường rào tớ tìm thấy một thứ. Lúc tớ quay lại, hai bạn đang cười một chuyện từ hồi tớ chưa ở đây. Tớ mở miệng.
—Quyết định xong rồi, Guni —Julita nói—. Là hai cánh cổng.
Tớ ngậm miệng lại. Và đóng sổ lại.



Hai ngày sau tớ mới thấy vạch đó. Của tớ. —J.

CHƯƠNG 2

Ai biết đường?

Thứ Tư là chặng đường đầu tiên: từ cửa hàng đến sân, đi trên phố. Lúc tớ tới, bảng đo đã điền đủ. Bằng màu xanh lá.

—Cậu với Noa khiêng —Julita nói—. Tớ chỉ đường: tớ biết đường. Mà tớ đi đầu nên tớ mở lối luôn.
—Bọn tớ nghĩ ra trên đường tới rồi —Noa nói.

Chữ xanh lá thì không xóa được. Vạch thứ hai.

BẢNG ĐO BA

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI
sân, lần thử thứ nhất	Julita và Noa	Julita và Noa	
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni
cửa hàng → sân	Guni và Noa	Julita	Julita

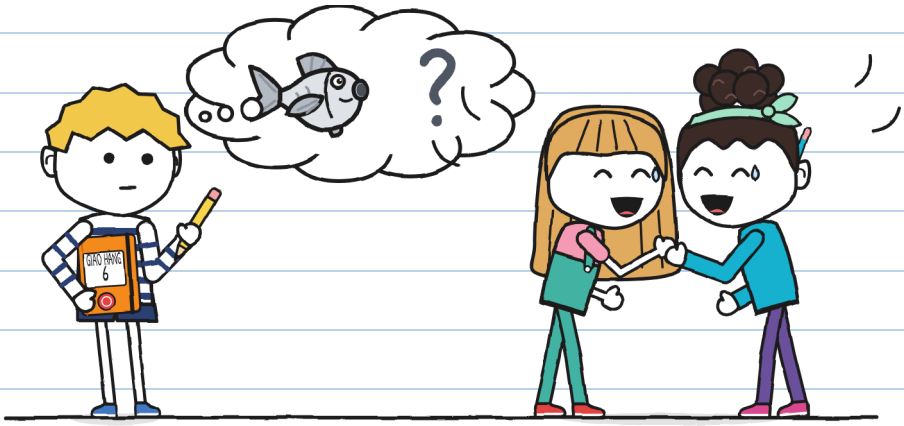
QUYẾT KHI TỚ VẮNG: II

—Trước khi đi, mình vẽ sơ đồ nhé? —tớ nói—. Đánh số các chỗ rẽ.
—Không cần sơ đồ —Julita nói—. Đi thẳng một mạch tới con cá què.

Noa bắt đầu cười. Julita cũng vậy.

—Cá nào?
—Con cá què là con cá què —Noa nói.
—Chuyện dài lắm —Julita nói.
—Mà hay lắm —Noa nói.

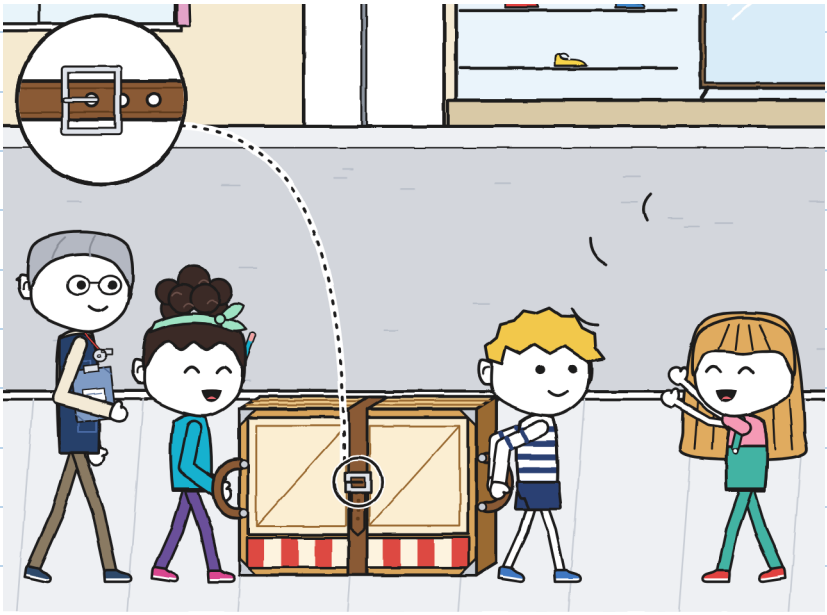
Hai bạn không kể cho tớ. Vạch thứ ba.



Cô Mara đưa sân khấu nhỏ ra khỏi hộp ở cửa cửa hàng. Noa cài dây đai vào lỗ thứ nhất.

—Thế thì ở sân tháo ra nhanh hơn.

Tớ đi phía trước còn Noa đi phía sau. Đi trước thì thấy đường. Đi sau thì chỉ thấy sân khấu nhỏ. Cô Irene đi cuối cùng, với tập hồ sơ và cái còi. Cô không nói đi lối nào. Cô nói "dừng" ở mỗi bậc vỉa hè.

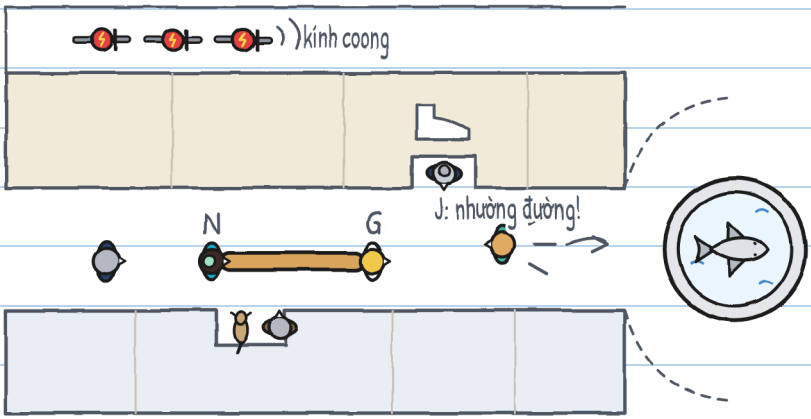


Julita mở lối rất giỏi.

—Nhường đường, sân khấu đi qua!

Cô chủ tiệm giày ra cửa để nhìn. Một ông dắt chó đứng chờ ở cửa nhà. Xa xa, ở bên kia khu phố, vang lên tiếng chuông nhỏ. Kính coong.

—CHỚP đang tập phần thi của họ —Noa nói—. Họ đi xe đạp, với một phong bì. Còn bọn mình đi bộ, với cái này.
—Mang cái này thì không chạy —Irene nói.

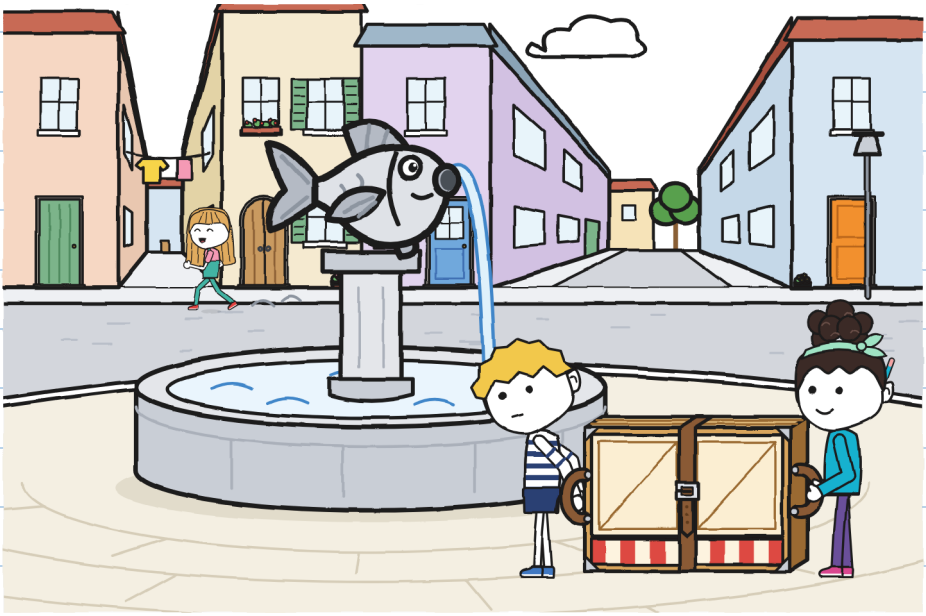


Bọn tớ đến quảng trường nhỏ có đài phun nước. Julita quay lại và hét lời chỉ dẫn. Rồi bạn ấy chạy về phía trung tâm để giữ cái cổng.

—Đến con cá què rồi rẽ!

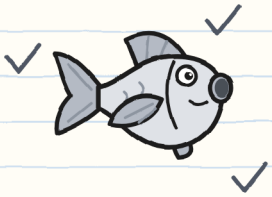
Và bạn ấy biến mất.

Giữa đài phun nước có một con cá bằng đá. Tớ nhìn kỹ nó. Từ phía tớ, nó có đủ mọi cái vây.

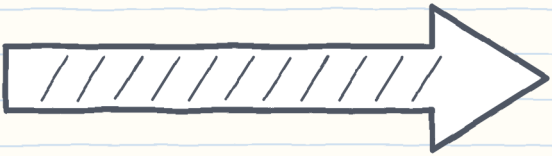


Tớ nghĩ thật nhanh. Đó không phải sở trường của tớ.

Con cá ở đài phun nước: thấy đủ vây, cái nào cũng có.
Nó không què.
Sẽ có một con cá khác.



Rẽ: bên nào?
Trái, đường hẹp.
Phải, đường rộng.
Sân khấu nhỏ đi đường rộng thì dễ hơn.

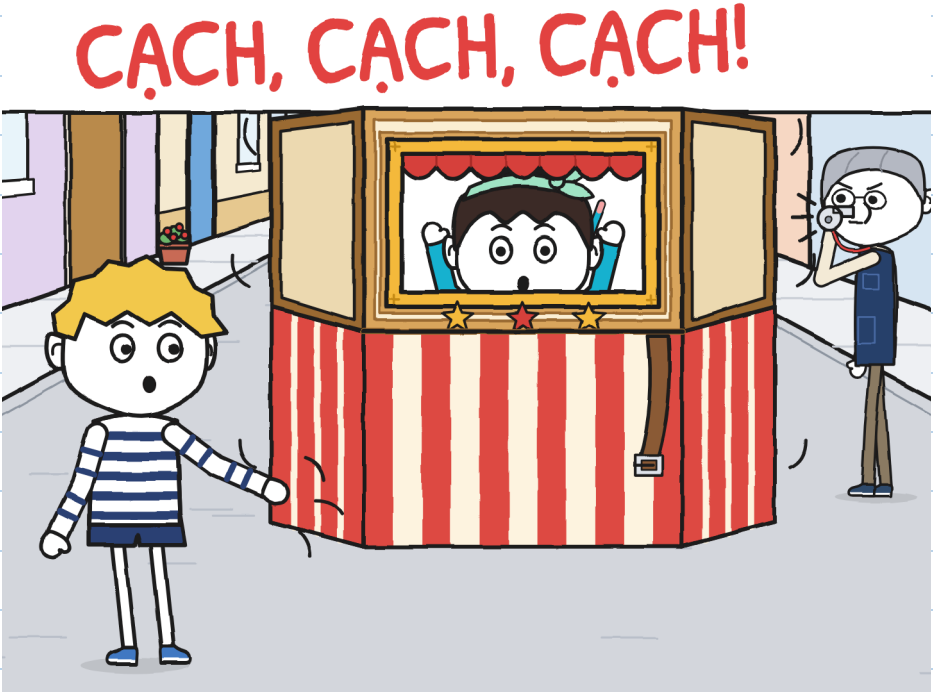


—Rẽ chưa? —tớ hỏi vọng ra sau.
—Ở chỗ con cá què! —Noa nói từ sau sân khấu nhỏ.

Tớ tiếp tục tìm một con cá khác. Không có. Tớ rẽ phải.

Không ai hô "rẽ". Không ai giữ dây đai. Cái khóa ở lỗ thứ nhất giữ được không bao lâu.
Cạch. Cạch. Cạch.

Các tấm ván bung ra chầm chậm, tấm này sau tấm kia, quanh Noa. Cô Irene thổi còi. Rồi giữa phố có một sân khấu. Và trong đó có Noa.
—Xin chào —bạn ấy nói qua ô cửa sổ.

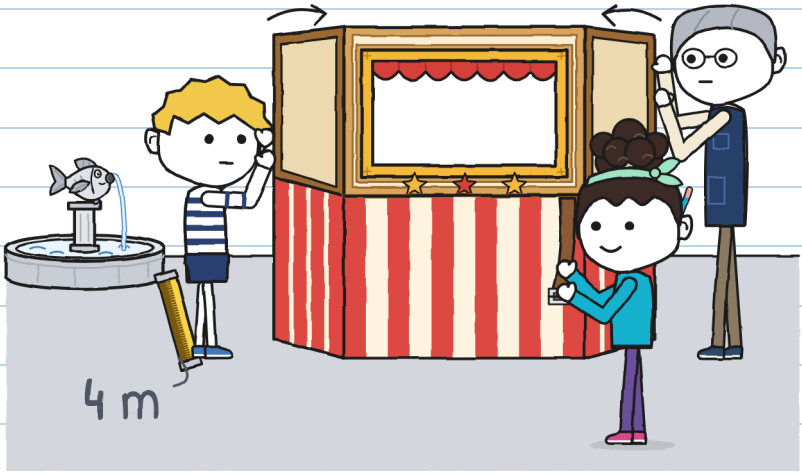


Cô Irene nhìn tay Noa. Rồi nhìn tay tớ. Tay nào cũng còn nguyên. Các tấm ván nhẹ và bung ra chậm.

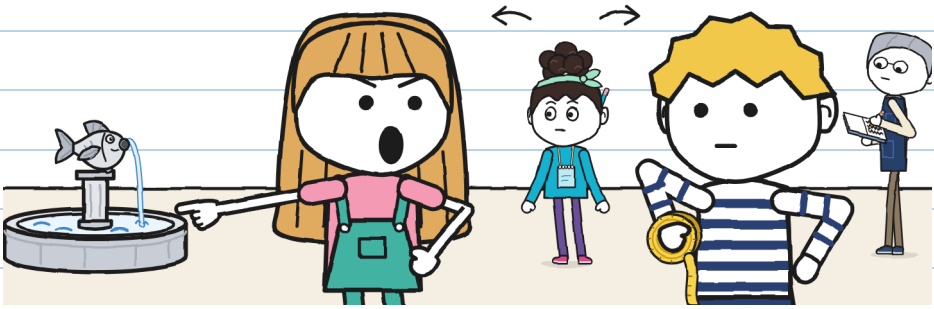
—Ai chỉ đường? —cô hỏi.

Không ai trả lời. Người chỉ đường là Julita. Bạn ấy đang giữ một cái cổng, cách đó hai con phố.

Tớ và cô Irene gấp sân khấu nhỏ lại, tay đặt trên các thanh dọc bằng gỗ. Tớ đo: từ chân tớ đến đài phun nước, bốn mét.



Julita chạy quay lại.
—Nhưng đã bảo là ở con cá què mà!
—Con cá què nào?
—Con kia! Bên trái. Như mọi khi.
—"Mọi khi" là hồi tớ chưa ở đây.
Julita quay sang cô Irene.
—Là vì Guni bị lạc.
Tớ đâu có bị lạc. Tớ biết mình ở đâu: cách đài phun nước bốn mét. Tớ vừa đo xong.
Cái đó hai bạn cũng quyết định mà không có tớ.
Vạch thứ tư.



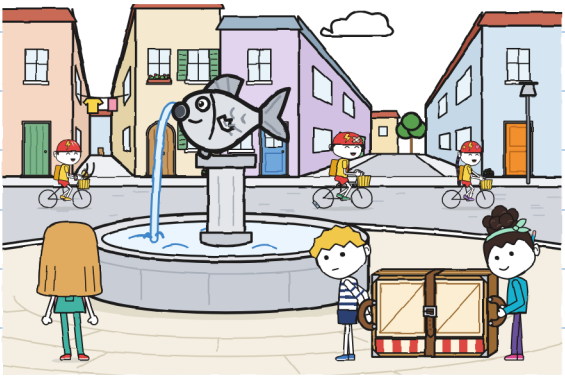
Tớ đã nói to và trước mặt mọi người. Tớ biết. —J.

Hai bạn cho tớ xem mặt bên kia của con cá. Nó thiếu một chiếc vây, vây bên trái. Muốn nhận ra thì phải biết là nó thiếu.

Bọn tớ làm lại cú rẽ. Lần đầu, tớ hô "rẽ" quá sớm. Lần hai, quá muộn. Lần ba thì đúng, nhưng không ai nói gì.

Đúng lúc đó CHỚP chạy qua phố: Zoe, Bruno và Tonio, nối đuôi nhau, hai tay nắm ghi đông. Kính coong ở góc phố. Họ vòng quanh đài phun nước không phanh, không chạm nhau.

—Trạm một, xong ngay! —Tonio nói.



Bọn tớ đến sân gần như lúc trời tối. Cô Mara cất sân khấu nhỏ vào hộp của nó và mang hộp về cửa hàng.

Tớ ghi chuyện hôm nay vào bảng đo. Ba ô đều có tên. Vậy mà một sân khấu vẫn bung ra giữa phố. Bảng đo còn thiếu một thứ gì đó. Tớ không biết là gì.

BẢNG ĐO BA

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI	
cửa hàng → sân	Guni và Noa	Julita	Julita	
cửa hàng → đài phun nước	Guni và Noa	Julita	Julita	bung ra · lặp lại 3 lần

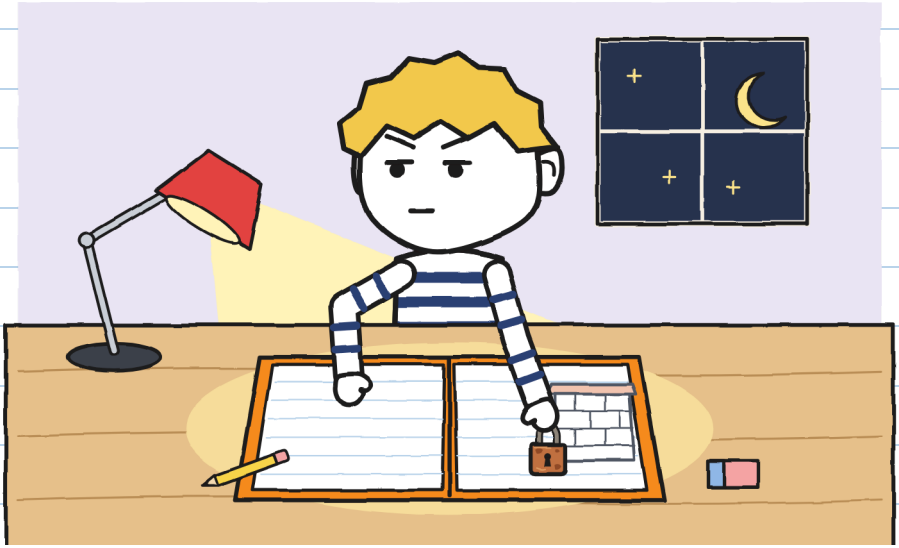
?

Tên tớ xuất hiện hai lần ở hàng đó. Mà tớ không có mặt ở lần nào. —J.

Ở nhà, tớ vẽ ở trang cuối thứ tớ tìm thấy hôm thứ Ba sau bức tường rào. Tớ lấy tay che lại dù chỉ có một mình.

Tớ nghĩ: "Mai hai bạn sẽ lại hỏng. Lúc đó tớ lấy ra".

Tớ thấy đó là một kế hoạch hay. Có cả giờ giấc nữa.



Trang này tớ đọc vào thứ Năm. Tớ không thích. Trang thứ Tư của tớ cũng vậy. —J.

CHƯƠNG 3

Sơ đồ của Guni có dùng được không?

Tối đó tớ vẽ xong cả sơ đồ. Cái sân nhìn từ trên xuống, bức tường rào đã đo, cái cổng sắt, đài phun nước, ba đoạn đường. Và ở phía sau, chuyện hôm thứ Ba.

Tớ vẽ được một cái sơ đồ rất tốt. Tớ gấp tư và cất vào trong cuốn sổ.



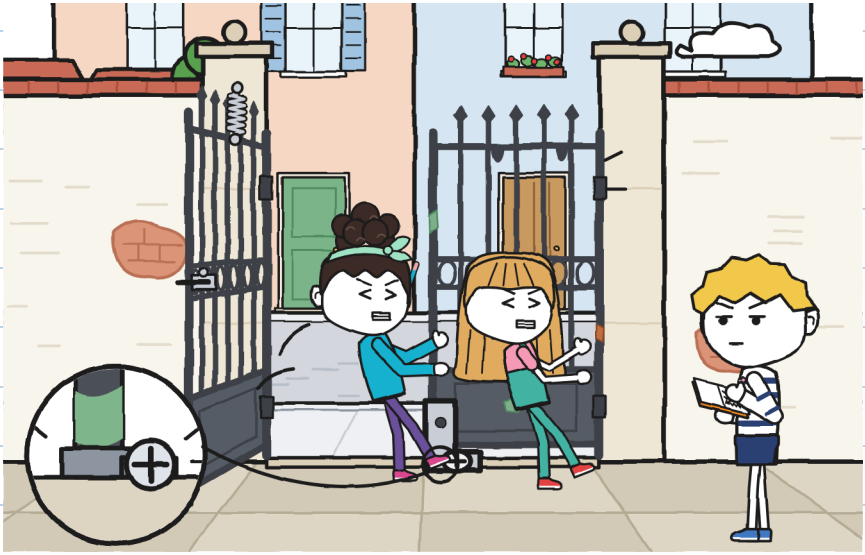
Thứ Năm, ở cửa hàng, Noa đang đếm bước.
—Từ cửa đến bậc vỉa hè, sáu bước. Từ bậc vỉa hè đến cột đèn đường, mười một.
—Cái đó phải đo bằng thước dây —tớ nói.
—Tớ đo bằng bước chân. Lúc nào tớ cũng mang theo bên mình.

Tớ đo một bước của Noa: năm mươi tám xăng-ti-mét. Bạn ấy ghi vào sổ tay. Tớ ghi vào sổ của tớ.
Julita nhìn bọn tớ. Bọn tớ là hai chiếc đồng hồ chỉ cùng một giờ.
Tớ cứ tưởng Noa sẽ lại là một Julita nữa. Không phải. Noa là người đếm.



Bọn tớ đến sân với cô Irene. Julita và Noa muốn thử ý tưởng của hai bạn: mở cả hai cánh của cái cổng sắt.
Cánh thứ nhất tự mở và tự đóng. Cánh thứ hai thì không mở ra. Nó dính đầy sơn và bị bắt chặt xuống đất bằng một con ốc vít.

—Vậy thì cái nhãn sai rồi —Julita nói.
—Chắc chắn —Noa nói.
Hai bạn quyết định trong hai giây. Tớ rút bút chì ra để vạch. Đó là vạch thứ năm.



Tớ không vạch.

Tớ nhìn hàng vạch. Thiếu một vạch, của tớ. Hôm thứ Ba, sau bức tường rào, tớ đã quyết định một chuyện mà không hỏi ai. Tớ quyết định im lặng.

QUYẾT KHI TỚ VẮNG: ||||

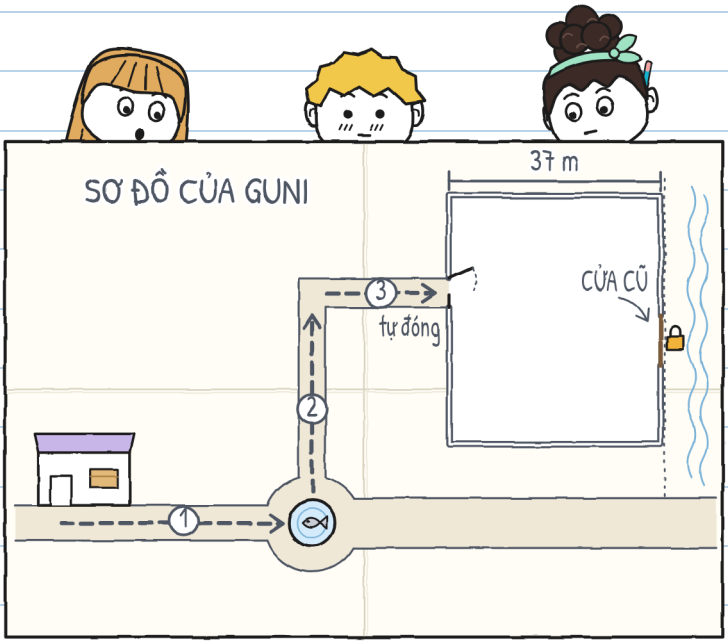
QUYẾT KHI HỌ VẮNG: |



—Cái nhãn không sai —tớ nói. Tớ nói to hơn tớ định—. Cái sân còn một cửa nữa. Nó ở phía sau, trong ngõ bên kênh. Cũ lắm và có một ổ khóa. Tớ tìm thấy nó hôm thứ Ba.

Tớ lấy sơ đồ ra và mở nó trên sân khấu nhỏ.

—Hôm thứ Ba à? —Julita hỏi.
—Hôm thứ Ba. Tớ giữ lại để sau này có lý.



Một lúc không ai nói gì. Tớ đo rồi: lâu thật.
—Được rồi —Noa nói. Và bạn ấy chép cái cửa vào bản đồ của mình.
Julita không nói "được rồi". Bạn ấy nhúc nhích một bàn chân.
—Hôm qua mà biết thì cần lắm.
—Ừ.

Trong sân không có chỗ nào để trốn. Tớ cũng không tìm. Tớ ở yên với tấm sơ đồ mở ra.

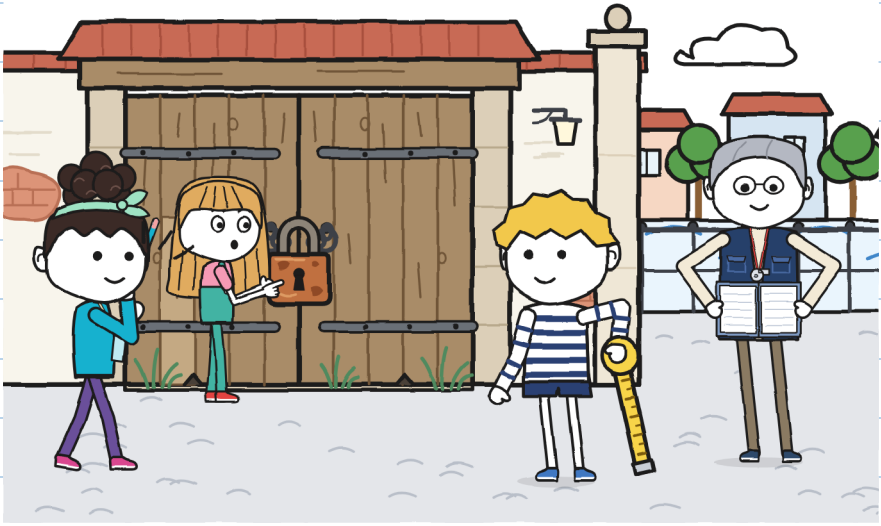


Tớ không nói "được rồi" vì lúc đó chưa đúng thật. —J.

Bọn tớ đi xem cái cửa với cô Irene. Noa đếm bức tường rào: sáu mươi bốn bước. Tớ đã đo trước: ba mươi bảy mét. Ra cùng một con số.

Cửa cũ bằng gỗ, hai cánh, rộng như cái giường của một người khổng lồ. Ổ khóa gỉ sét nhiều hơn là khóa.

—Nó đóng nhiều năm rồi —cô Irene nói—. Lúc nào cô cũng thấy nó như thế.



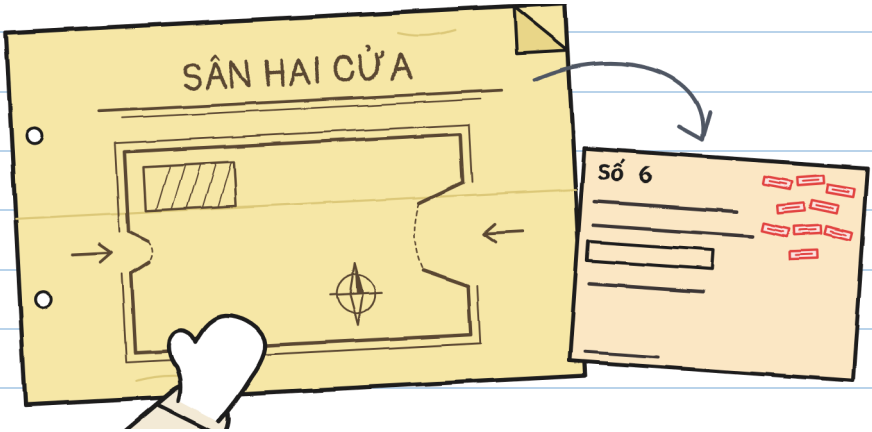
Cô Irene tìm trong sổ đăng ký của trung tâm. Cô thấy một tờ giấy vàng.

—Đây rồi. Hồi cái cửa này còn dùng, người ta vào bằng hai chỗ: cái cổng sắt hoặc đây. Người ta gọi cái sân là "chỗ hai cửa". Mà trong tất cả các nhóm, chỉ có đội kịch tập ở sân.

—Vậy cái nhãn không phải là câu đố —Noa nói.

—Là một địa chỉ —tớ nói.

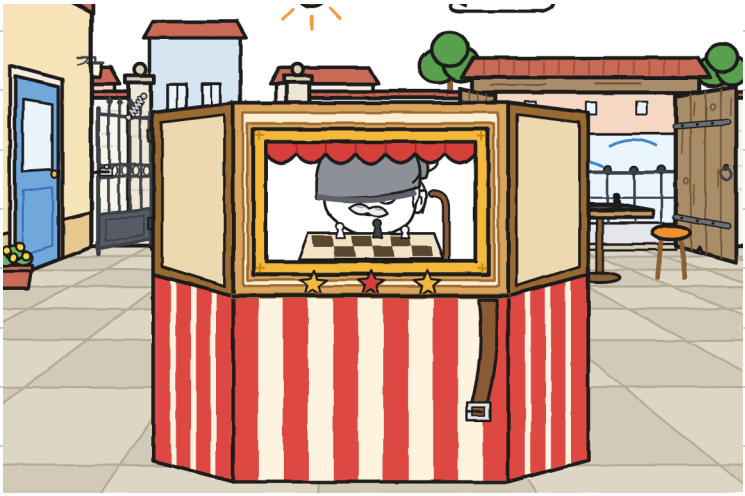
"Xưởng ở sân. Vào qua hai cửa." Viết đúng cả. Chỉ là cũ thôi.



Sau này cô Mara nói đã nhìn thấy cái ổ khóa đó chín lần. Cô nghĩ một cái cửa đóng thì không tính. —J.

Chìa khóa nằm trong tập hồ sơ, trong một phong bì: "Cửa cũ. Đừng làm mất". Cô Irene mở ổ khóa. Cánh cửa kêu lên như tiếng cọt kẹt của một con tàu.

Trong sân, nhóm cờ vua đã bày bàn ra ngoài nắng. Cô Irene mở sân khấu nhỏ ra ở giữa. Cô muốn xem nó chiếm bao nhiêu chỗ giữa hai cái cửa. Còn dư chỗ.
Qua ô cửa sổ của sân khấu nhỏ thấy ông Antonio, mũ nồi úp trên mắt. Ông đang nghĩ một nước cờ. Ông ngáy khe khẽ.



—Thứ Bảy cô mở cả hai —Irene nói—. Xe đạp vào bằng cửa cũ, từ ngõ. Ai khiêng hàng đi bộ thì vào bằng cổng sắt. Như thế không giao nhau.
—Nhưng cửa cũ rộng hơn —Julita nói—. Mà nó không tự đóng.
—Cái cổng sắt là của các cháu. Nếu xưởng mang sân khấu nhỏ ra một quảng trường thì sẽ có những cái cửa tệ hơn.
Julita mở miệng. Nhìn Noa. Nhìn tớ.
—Cậu nghĩ sao?
Đó là lần đầu tiên trong cả tuần. Tớ ghi lại kèm ngày tháng.



Tớ nói cái cổng sắt, nhưng có tập trước. Noa cũng vậy. Julita nói được thôi. Lần này chỉ thật một nửa.

Sau đó bọn tớ sửa lại bảng đo. Ba ô của nó không dùng được cho chuyện hôm thứ Tư hay chuyện của tớ.

BẢNG ĐO BA (CÓ BỐN)

	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI 	BÁO 
sân, lần thử thứ hai	Julita và Noa	Julita và Noa	Guni	Guni, không
cửa hàng → đài phun nước	Guni và Noa	Julita	Julita	không ai

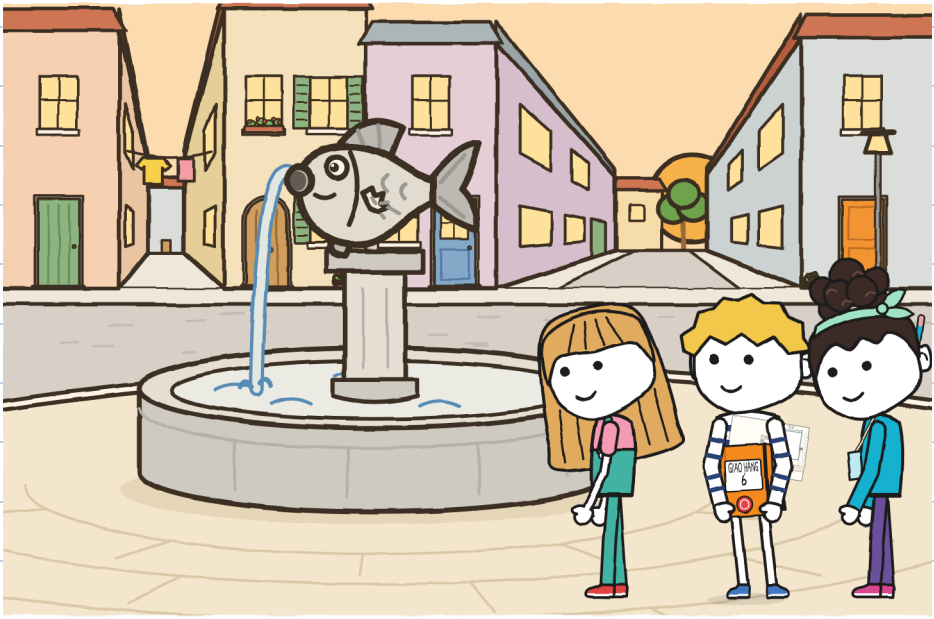
 BÁO: nói điều mình biết

Bảng đo ba có bốn ô. Tớ không phàn nàn. Ô thứ tư là ô khó nhất với tớ. —J.

Bọn tớ quay về qua đài phun nước. Tớ dừng trước con cá, ở bên què của nó.

—Các cậu kể cho tớ chuyện đó nhé?
—Dài lắm —Julita nói.
—Thứ Bảy —Noa nói—. Nếu bọn mình tới nơi.

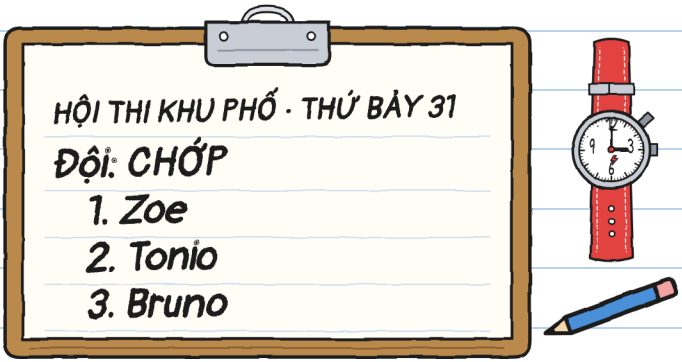
Đó không phải là một lời từ chối. Tớ cất sơ đồ vào sổ, lần này không gấp. Một nửa sơ đồ thò ra ngoài.



CHƯƠNG 4

Ai cũng chỉ đường được không?

Thứ Sáu Tonio đến cửa hàng. Cậu ta mang đồng hồ, bút chì và tờ đăng ký của CHỚP.



—Zoe viết đấy —cậu ta nói—. Bruno đọc: "Bruno, chữ B".

—Còn Zoe?

—Viết là Bruno. Chữ B.

Tonio ngồi xuống thùng, đặt đồng hồ về số không.

—Hôm nay tớ đo thời gian. Không bình luận. Tớ ghi các lần làm lại.

Ý của Noa: lần lượt. Ba đoạn, và mỗi đoạn một người chỉ đường khác nhau. Ý của tớ: người không khiêng thì chỉ đường và mở lối. Hai người kia chỉ nhìn thấy sân khấu nhỏ. Ý của Julita: bắt đầu ngay.

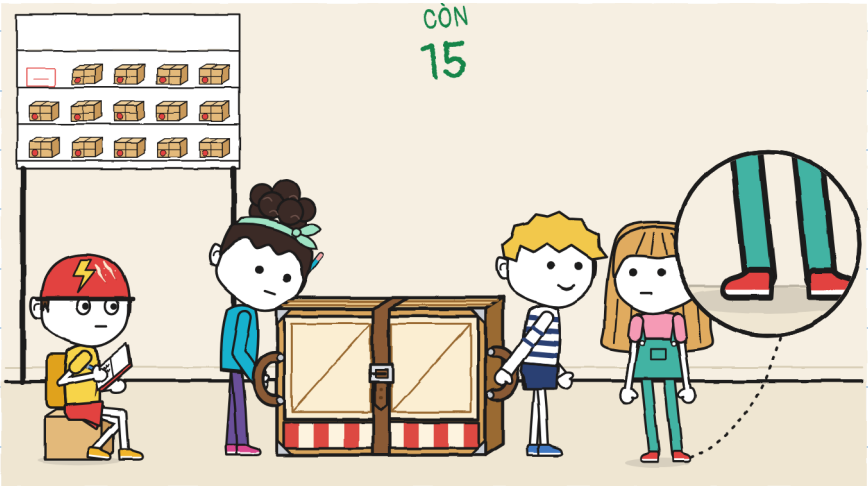
—Ai chỉ đường đoạn đầu?
Cả ba cùng chỉ một lúc. Mỗi người chỉ một người khác.

Tonio ghi lại. Cô Irene đứng chờ ở cửa, với tập hồ sơ. Cô cũng không bình luận.



Trước khi nhấc sân khấu nhỏ lên, Julita nói:
—Một chuyện. Hôm thứ Tư, tớ đã chỉ một hướng mà chỉ Noa hiểu. Rồi tớ nói: "Guni bị lạc".
Bạn ấy không nói thêm. Không cần: đã đủ cả rồi.

—Được rồi —tớ nói. Tớ học điều đó từ Noa.
—Con cá thiếu vây bên nào? —tớ hỏi.
—Bên trái, tính từ phía cậu đi tới. Ở đài phun nước, rẽ trái. Tớ báo trước năm bước.
—Thế mới là chỉ dẫn.



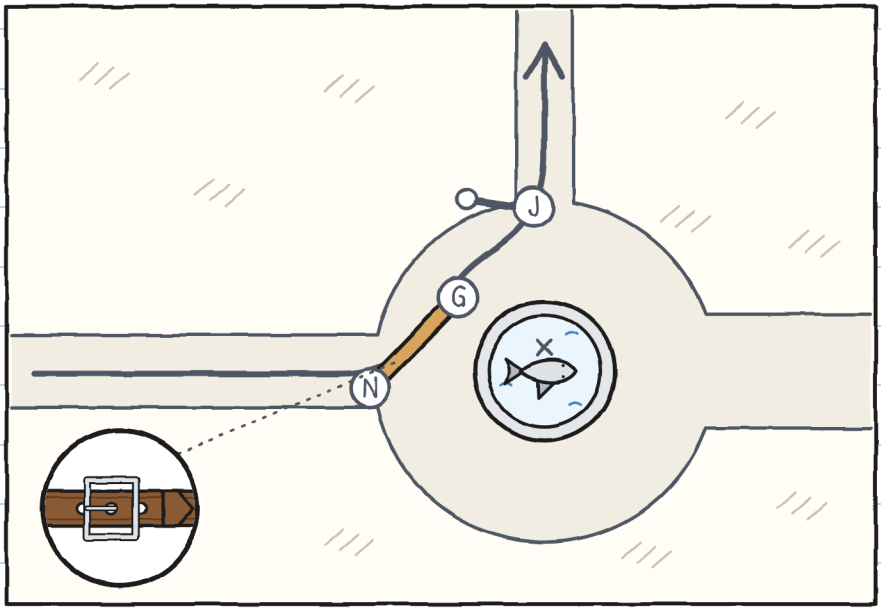
Hai bàn chân đứng yên. Kiểm tra trong hình nhé. —J.

Đoạn một. Noa cài dây đai vào lỗ thứ hai.

—Năm bước... Rẽ trái!
—Dây đai! —Noa nói. Và bạn ấy giữ nó.

Bọn tớ rẽ quanh con cá què. Cứ như lúc nào cũng làm vậy. Không một tiếng cạch.

—Đoạn một: sáu phút —Tonio nói—. Làm lại: không.



Đoạn hai, từ đài phun nước đến góc phố. Julita và Noa khiêng. Tớ chỉ đường.

Tớ chỉ đường như thế này:

—Ba bước. Dừng. Bậc vỉa hè. Lên. Hai bước. Dừng. Một bác gái. Chào bác ạ. Bác gái đi qua. Bốn bước.

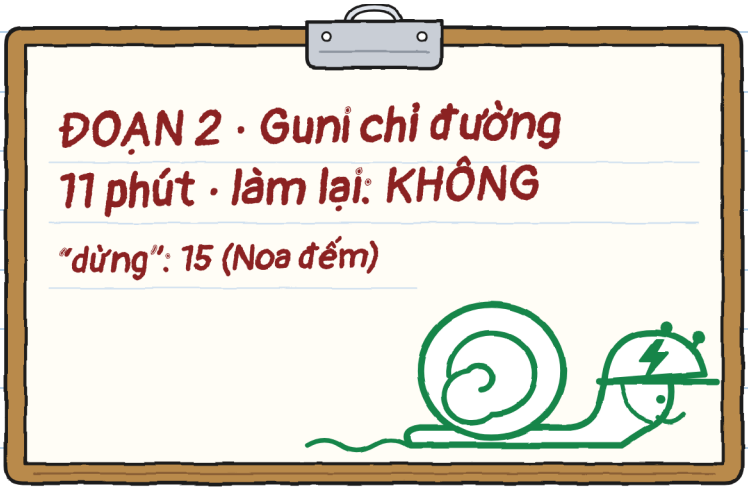
Julita đi phía trước, với tay cầm của mình, im lặng. Chân bạn ấy cứ đi về phía đường tắt. Bạn ấy lại kéo nó về đúng đường của tớ.



—Đoạn hai: mười một phút —Tonio nói—. Chưa bao giờ tớ đo đoạn nào chậm hơn. Làm lại: không.

Lần đầu tiên tớ chỉ đường cho một việc. Và không phải làm lại gì cả.

—Cậu đã nói "dừng" mười bốn lần —Julita nói.
—Tớ đếm rồi —Noa nói—. Mười lăm.
—Dư sáu lần —Julita nói—. Nhưng tớ đã dừng ở tất cả.



Tớ không cãi lần nào. Răng tớ đau vì nghiến chặt. —J.

Đoạn ba, từ góc phố đến sân. Julita và tớ khiêng. Noa chỉ đường, với bản đồ hội thi. Cô Irene đưa cho mỗi đội một tấm.

Đi được hai mươi bước thì Noa dừng lại, ở chỗ ngõ bên kênh bắt đầu.

—Không ra được.

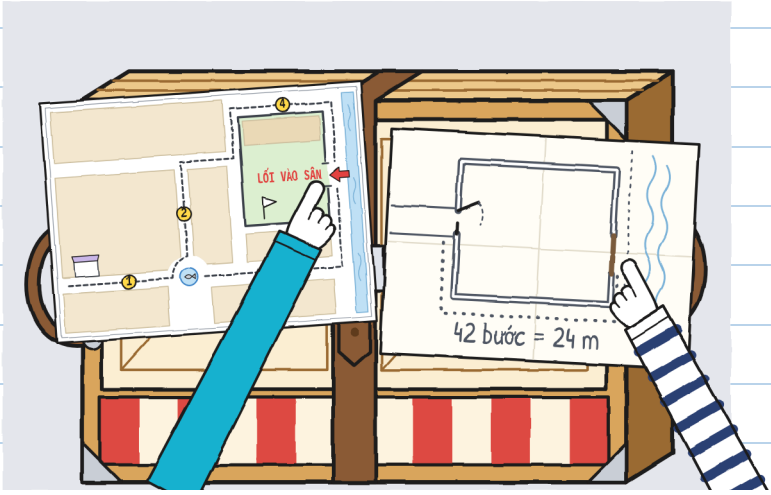
—Cái gì không ra được?

—Bản đồ bảo bọn mình đi lối này, đến cửa cũ. Mà mình vào bằng cái cổng sắt, ở phía bên kia.



Bọn tớ đặt sân khấu nhỏ xuống đất. Trước đặt xuống; sau mới bàn.
Tớ đặt sơ đồ của tớ cạnh bản đồ của bạn ấy. Bản đồ chỉ vẽ một lối vào. Không phải cái cổng sắt. Mà là cửa cũ.
—Là bản đồ cũ —tớ nói—. Từ hồi người ta còn vào bằng lối đó.

Từ đó đến cái cổng sắt là bốn mươi hai bước của Noa. Hay hai mươi bốn mét của tớ. Với bước chân của bạn ấy và thước dây của tớ, bọn tớ đo được cả khu phố.



—Mình có nói với cô Irene không? —Julita hỏi.
—Và với các đội khác nữa —Noa nói—. Không thì các đội đi bộ sẽ vào ngõ. Cùng với xe đạp.
Tớ không nói gì. Tớ đồng ý.

Cô Irene sửa các tấm bản đồ, từng tấm một, bằng một cây bút dạ đỏ. Tonio nhìn tấm của mình.
—CHỚP định vào bằng lối bản đồ chỉ.
—Các cháu vào bằng lối đó —Irene nói—. Với xe đạp thì bản đồ đúng. Là đúng tình cờ.



Bọn tớ quay lại góc phố và làm lại đoạn ba, lần này đến tận cái cổng sắt. Julita và tớ khiêng. Noa chỉ đường, mở lối và báo. Tất cả cùng một lúc:

—Dừng! Tớ giữ cánh cổng! Qua đi!

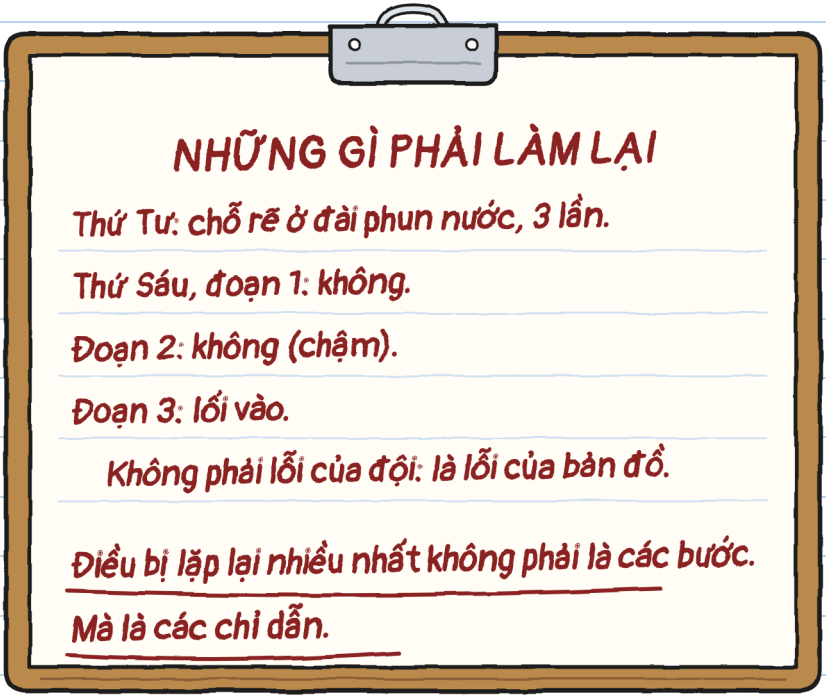
Bọn tớ qua được. Tớ điền bảng đo.

	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI 	BÁO 
góc phố → sân	Guni và Julita	Noa	Noa	Noa: "bản đồ sai rồi"

Đó là hàng đầu tiên có đủ mọi ô được điền. Ô thứ tư, ô báo, là Noa điền.

Cái cổng nặng. Noa đã chống nó bằng lưng, như cậu hôm thứ Ba. Tớ ghi lại. Cậu thì không ghi. —J.

Tonio cho bọn tớ xem tờ giấy của cậu ta.



—Câu cuối là một ý kiến —Julita nói.
—Là một dữ kiện —Tonio nói—. Ở CHỚP, một chỉ dẫn nói sai tốn hai lần: lúc đi và lúc về.

Tonio đội mũ bảo hiểm và đi tập. Kính coong.

Buổi tối, ở cửa hàng, cô Mara cất sân khấu nhỏ vào hộp của nó. Noa nhìn cái khóa dây.

—Mai thì ở lỗ thứ ba. Tháo ra khó hơn, nhưng đáng.

Tớ mở sổ ở góc các vạch. Hôm nay tớ không vạch cái nào. Tớ đếm được bốn lần bất đồng. Tớ đều nói to cả bốn. Tớ thắng một lần.

QUYẾT KHI TỚ VẮNG: ||||

QUYẾT KHI HỌ VẮNG: |

Thứ Sáu.

Bất đồng: 4.

Đã nói ra: 4.

Thắng: 1.



Lần cậu thắng là lần đặt sân khấu nhỏ xuống đất trước khi bàn. Lần đó tớ tặng cậu. —J.

CHƯƠNG 5

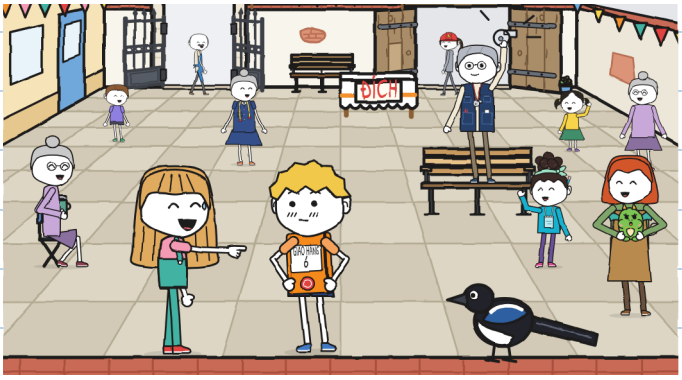
Về nhất có quan trọng không?

Thứ Bảy tớ mặc cái áo phông màu cam của các ngày thứ Bảy.

—Cậu hợp với cuốn sổ —Julita nói.

Lúc mười một giờ, lần đầu tiên sau nhiều năm cái sân mở cả hai cửa. Người ta vào bằng cả hai. Cô Irene, với cái còi, nói các luật:

—Mỗi đội mang hàng của mình đến đây, qua tất cả các trạm. Mang hàng thì không chạy. Ai chạy thì làm lại đoạn đó. Ai không làm lại thì được lợi thời gian.



Có năm đội. CHỚP mang một phong bì, đi xe đạp. Đội hợp xướng, một giá nhạc. Đội cờ vua, một bàn cờ khổng lồ. Đội may vá, một ma-nơ-canh không đầu.

Noa ghi đội của bọn tớ vào hôm thứ Hai, trước khi biết tớ:



—Bọn mình là "Noa + 2" —tớ nói với Julita.
—Tớ là số 2 —bạn ấy nói—. Còn cậu là dấu cộng.

Mỗi đội xuất phát từ cái cửa nơi hàng của họ ngủ. Ông Antonio cho bọn tớ xuất phát. Ông sống gần đó và không chạy.

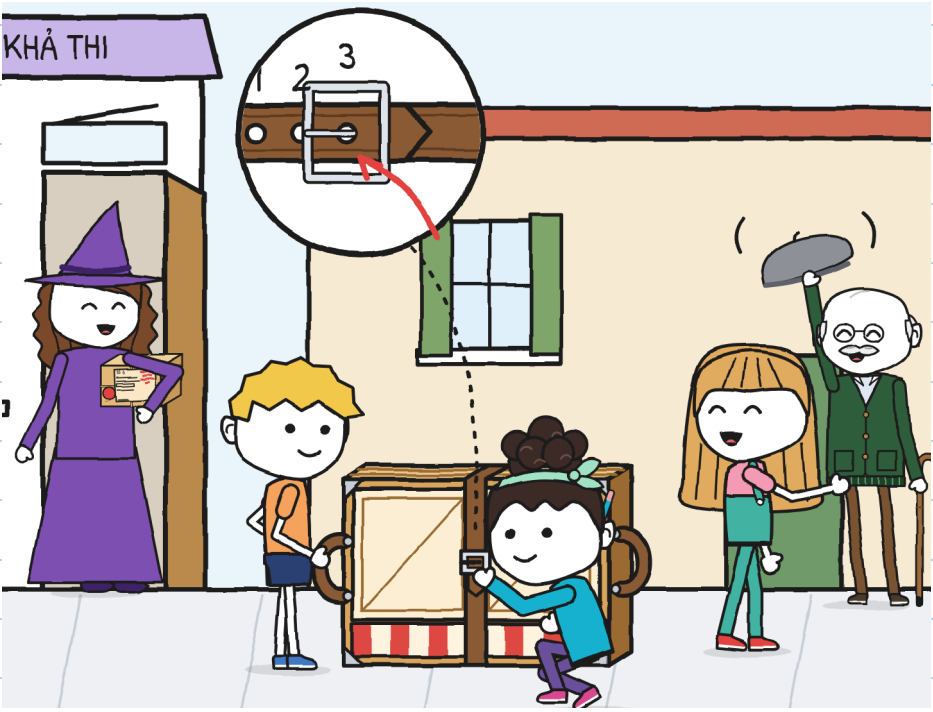
Cô Mara lấy sân khấu nhỏ ra. Noa cài dây đai vội vàng và cả đội nhấc lên. Cạch! Một tấm ván bung ra.

—Đặt xuống —tớ nói.

Không ai cãi. Noa cài dây đai lần nữa, chậm rãi, ở lỗ thứ ba. Bạn ấy giật hai lần.

Ông Antonio hạ cái mũ nồi xuống: lá cờ xuất phát.

—Từ từ thôi —ông nói—. Thế mới tới nơi.



Đoạn một. Julita chỉ đường.

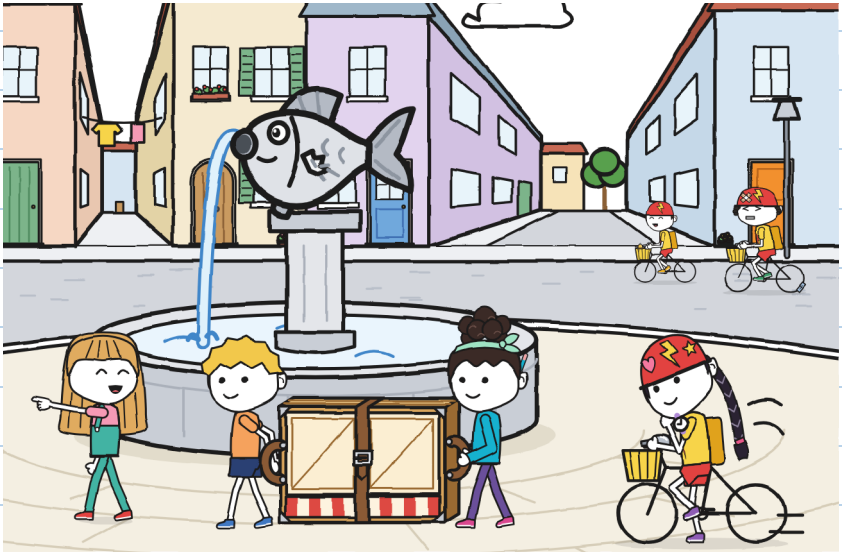
—Năm bước... Rẽ trái!

—Dây đai!

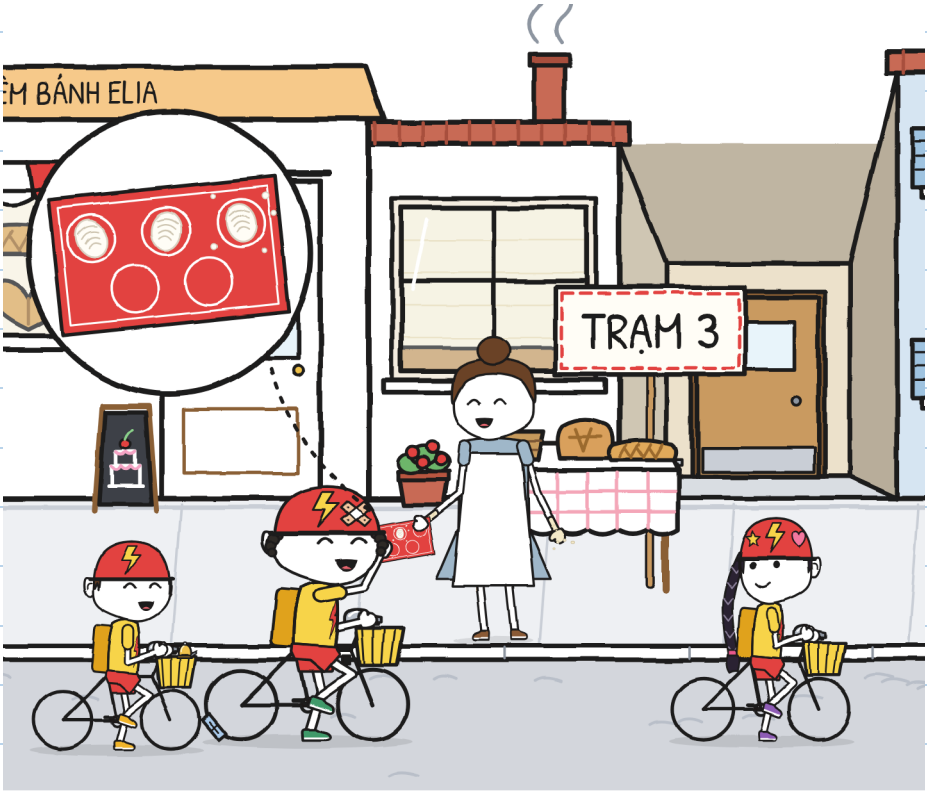
Bọn tớ rẽ chậm quanh con cá què và chiếm hết góc phố. Zoe đến bằng xe đạp. Bạn ấy đi đầu. Bạn ấy phanh lại và chống một chân xuống đất.

—Mấy cậu qua trước đi. Mang cái đó thì không chạy.

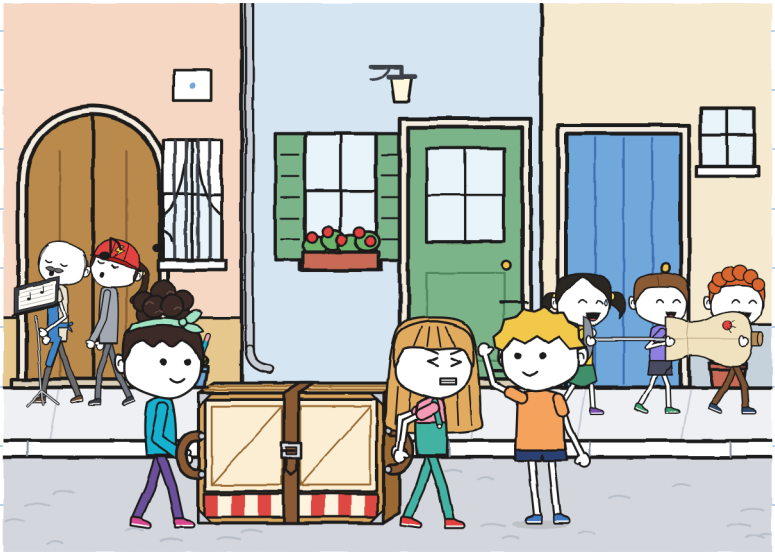
Zoe chờ cho đến khi bọn tớ ra khỏi chỗ cua. Rồi mới đi. Bọn tớ đi trước hai mươi giây. Chính bạn ấy tự đo.



Ở mỗi trạm họ đóng dấu vào một cái thẻ. Ở tiệm bánh, cô Elia đóng dấu bằng ngón cái dính đầy bột. CHỚP vượt bọn tớ ba lần, lần nào cũng đi con phố khác. Tonio hai tay nắm ghi đông và bấm chuông ở các góc phố. Bruno cầm phong bì. Zoe chờ ở mỗi trạm. Bạn ấy không chạm vào cái thẻ cho đến khi đủ cả ba.



Ở đoạn hai, đội hợp xướng vượt bọn tớ, với giá nhạc. Họ chạy. Còi của cô Irene vang lên và họ quay lại đài phun nước, hát khe khẽ.
Đội cờ vua vượt bọn tớ. Đến cả ma-nơ-canh cũng vượt bọn tớ.
Julita không chạy. À: một bàn chân bạn ấy lỡ đi trước. Bạn ấy kéo nó lại.
—Về nhất có quan trọng không?
—Trên nhãn không ghi "về nhất" —Noa nói—. Ghi "đã gấp".
—Bậc vỉa hè —tớ nói.



Đoạn ba. Noa chỉ đường đến cổng sắt. Ở đó bọn tớ đặt sân khấu nhỏ xuống đất.

—Ai mở? —Julita hỏi. Và chờ.

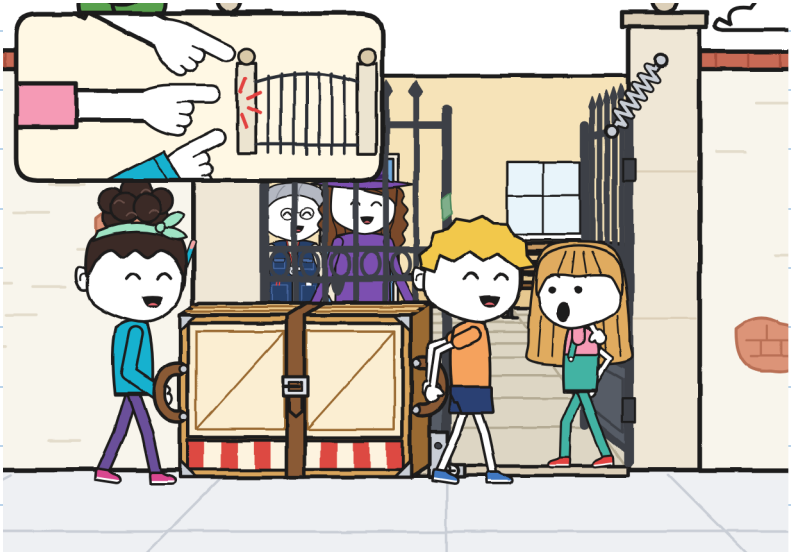
Cả ba cùng chỉ, cùng một chỗ. Noa chỉ cái cổng. Julita chỉ cái cổng. Tớ chỉ cái cổng. Bọn tớ cười: thế thì không quyết định được ai.

—Cậu —tớ và Noa nói. Và Noa chuyển sang tay cầm của bạn ấy.

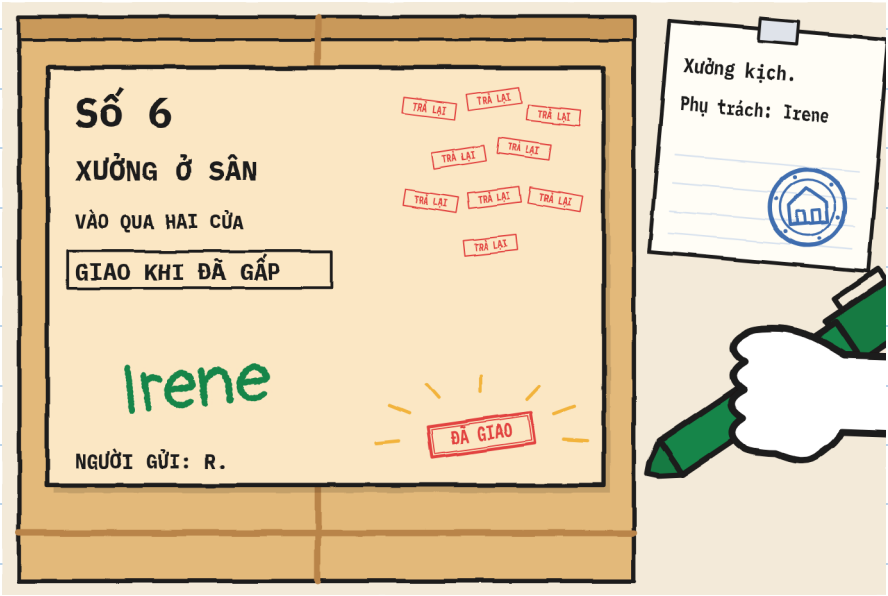
Julita chống cái cổng bằng lưng và hai tay.

—Dừng! Tớ giữ cánh cổng! Qua đi!

Bọn tớ qua. Đã gấp. Còn nguyên.

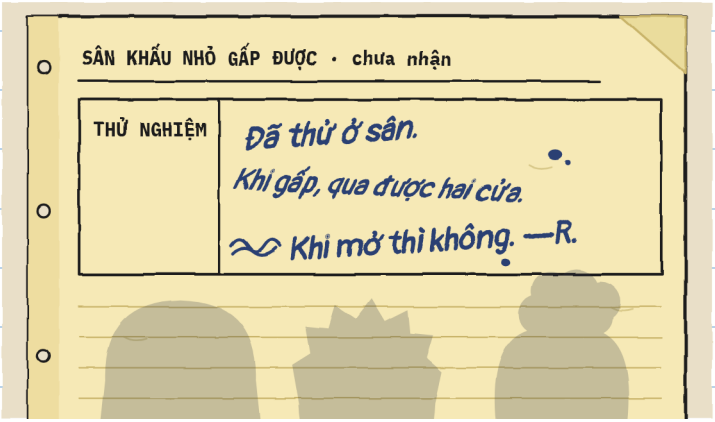


—Bốn mươi mốt phút —Irene nói.
CHỚP đã mất mười bốn phút. Cả ba ngồi cạnh những chiếc xe đạp, không đổ mồ hôi.
Cô Mara đến, hộp kẹp dưới cánh tay. Cô Irene nhìn sân khấu nhỏ, đã gấp trên nền sân, dây đai đúng chỗ. Cô cho cô Mara xem tờ giấy trong sổ đăng ký. Julita đưa cho cô Irene cây bút dạ xanh lá.
—Dùng được —Irene nói. Và cô ký lên nhãn.



Trên nhãn hiện ra chữ ĐÃ GIAO. Không ai viết nó cả.

Cô Irene mở sổ kiểm kê, danh sách đồ đạc của trung tâm. Sân khấu nhỏ đã có trang riêng, với một dòng cũ và chữ rất xấu.

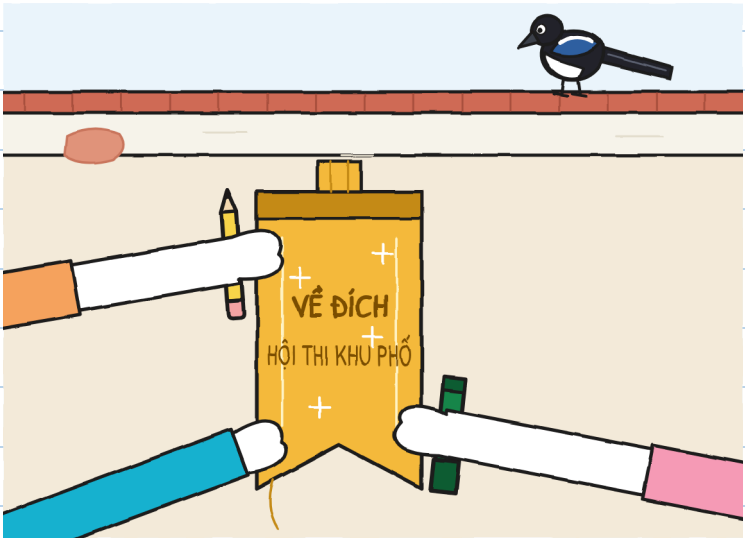


—Từ trước tôi —Irene nói—. Tôi không biết là ai.
—Bọn cháu cũng không —Julita nói—. Nhưng bọn cháu đang biết dần.
R. đã ở trong cái sân đó. R. đã thử sân khấu nhỏ trước khi gửi đi. Lần này R. đã đo cả hai cửa: cái cổng sắt và cửa cũ.

Cái cửa của cô Elia. Hai cửa của cái sân. Đo cửa. Tớ giữ lại cho phiếu. —J.

CHỚP thắng, không làm lại đoạn nào. Giải thưởng là một ổ bánh mì to của cô Elia, có số 1 làm bằng bột. Zoe chia nó làm ba. Phần của Bruno to bằng phần của Zoe.

Cô Irene tặng một dải ruy băng cho những đội đến nơi mang đủ cả hàng.



—Người về đích là người về chót —Julita nói.
—Là người tới được đích —Noa nói.
—Bọn mình về chót mà vẫn tới đích —tớ nói—. Cả hai đều đúng.

—Nó đã ở đây rồi —Irene nói—. Mình dùng lần đầu thôi.

Cô Mara và cô Irene mở nó ra. Bọn tớ đứng phía sau. Bọn tớ có hai phút để bịa ra một vở diễn. Noa phân vai. Trước đó bạn ấy hỏi:

—Ai muốn nói ít?

Tớ giơ tay.

Mẩu thoát khỏi cô Vera và bay một mét. Nó đậu lên một tấm ván, đuôi buông thõng trước ô cửa sổ. Đó đã là một vở diễn, mà bọn tớ còn chưa bắt đầu.



Vở diễn tên là "Gói hàng không chịu vào". Julita đóng vai cô Mara, với một cái nón giấy. Noa đóng vai tất cả các cánh cửa. Tớ đóng vai gói hàng, ở cửa sổ.

—Xưởng à? —Noa nói—. Ở đây, may vá.

—TRẢ LẠI —tớ nói.

Tớ nói chín lần. Khán giả đếm. Đến lần thứ mười, Noa dang rộng hai tay, và tớ nói từ còn lại.

Để chào, cả ba thò ra cửa sổ. Bọn tớ vừa.

Chật cứng.



Không chia thành từng miếng. Chỉ cần xích sát lại. —J.

CHƯƠNG 6

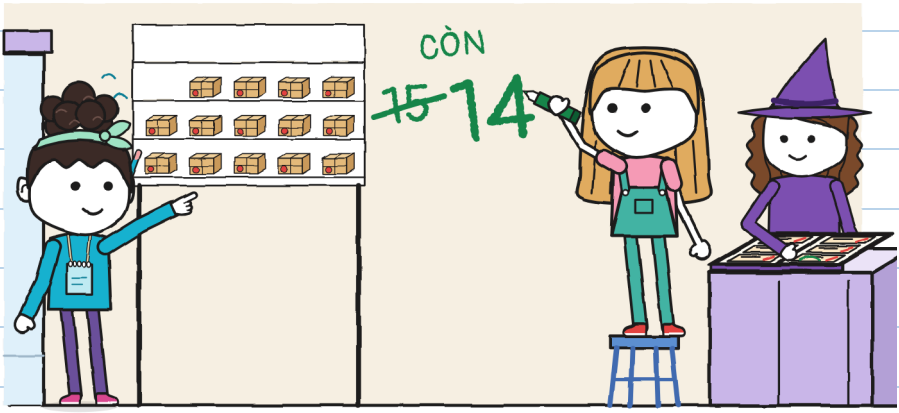
Còn lại gì khi phần thi kết thúc?

Buổi chiều bọn tớ quay lại cửa hàng với tấm nhãn. Noa cũng đến. Julita nhìn tấm bảng rồi nhìn cô Mara.

—Cháu được không ạ?

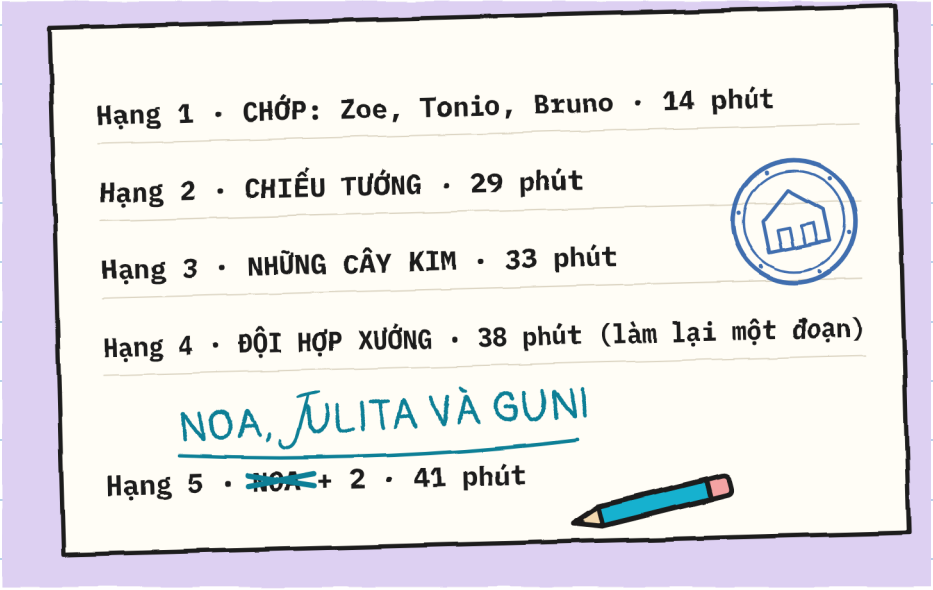
—Bảng của cháu mà.

Julita gạch số 15 và viết 14, thật to. Cô Mara dán tấm nhãn vào sổ của cô, cùng với năm tấm khác.



Noa đếm khẽ. Ra mười bốn. Bạn ấy biết đếm. —J.

Tonio mang bảng xếp hạng tới. Tớ ghi nó vào sổ.



Tớ nhìn hai lần. "Bruno" còn nguyên. Không bị gạch và không có gì đè lên.

Noa sửa phần của đội mình bằng cây bút chì màu ngọc lam của bạn ấy. Không ai nhờ.
—Hôm thứ Hai tớ chưa biết tên các cậu —bạn ấy nói—. À. Tên của Guni.

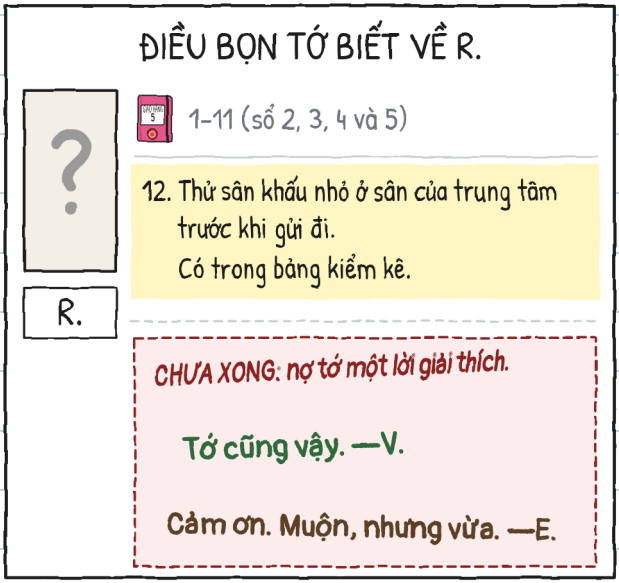
Tớ lấy phiếu về R. ra. Đã có mười một manh mối. Tớ thêm một cái.

Tonio đọc nó. Cậu ta cũng đọc ghi chú của mình, ở bên dưới. Cậu ta không gạch bỏ gì.

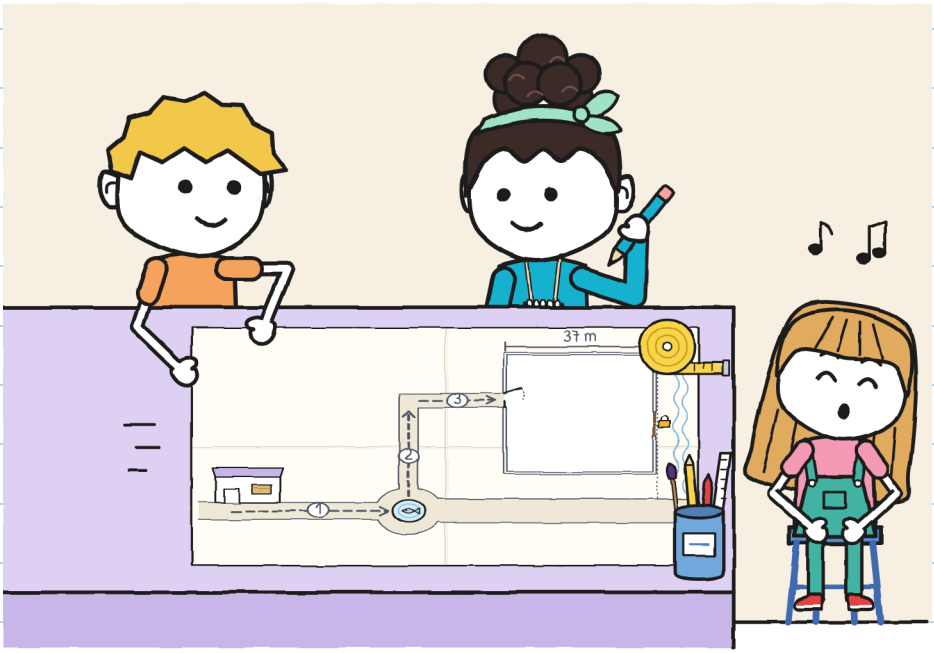
—R. đã thử sân khấu nhỏ —cậu ta nói—. Chuông của tớ thì R. không thử.

—Cái đó thì mình không biết —Julita nói.

—Về chuông của tớ thì không có một dòng nào trong bất kỳ bảng kiểm kê nào —Tonio nói. Và điều đó cũng đúng.

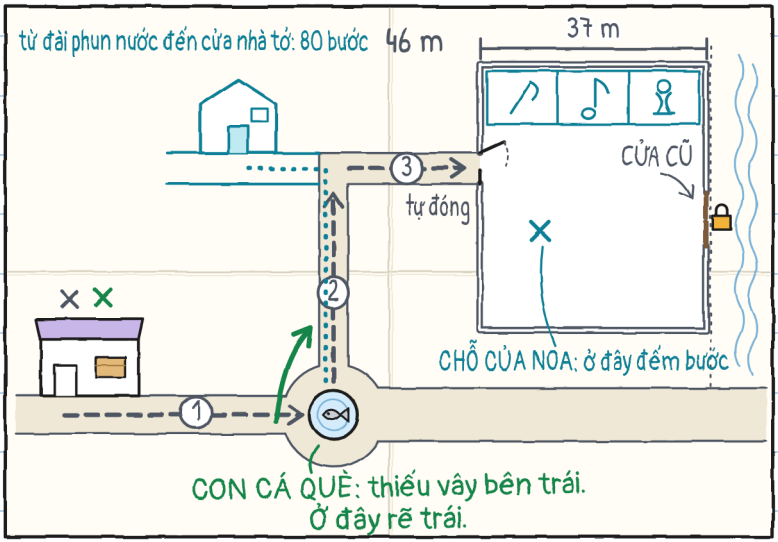


Rồi tớ đặt sơ đồ lên quầy. Nó đã không còn gấp.
—Thiếu phần của cậu —tớ nói với Noa—. Phần từ đài phun nước đi qua. Những con phố đó tớ chỉ biết số mét.
Noa nhìn Julita. Julita nhìn lên trần nhà: cách bạn ấy không xen vào.
—Tớ vẽ lên đó được không?
—Tớ cho cậu xem là vì thế.
Noa rút bút chì từ tai ra.



Noa thêm vào con phố của bạn ấy, bên trong trung tâm và các khoảng cách tính bằng bước. Tớ ghi số mét bên cạnh. Julita không chờ được nữa và viết tấm biển của đài phun nước.

SƠ ĐỒ KHU PHỐ (CỦA BA ĐỨA)



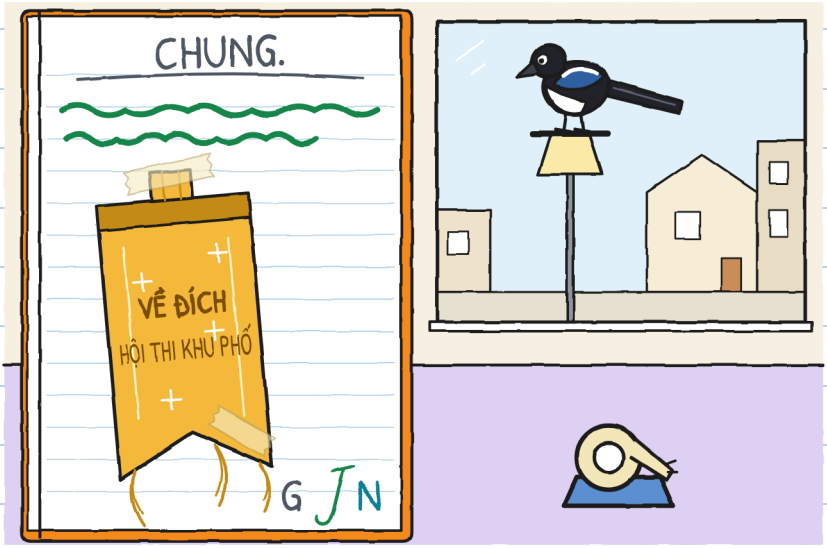
Trong lúc hai bạn vẽ, hai bạn kể cho tớ chuyện con cá què. Dài lắm. Không hay như người ta nói. Nhưng giờ tớ thuộc rồi.

Hay tuyệt. Chỉ là bọn tớ kể dở: nói cùng lúc. —J.

Julita buộc dải ruy băng vào cổ tay. Đã bung ra ba sợi chỉ.

—Nếu tớ giữ nó, thứ Hai chỉ còn là chỉ rối —bạn ấy nói—. Mình cất vào cuốn sổ nhé?

Bọn tớ dán nó vào trang đầu, bên dưới chữ CHUNG, mỗi đầu một miếng băng dính. Tớ vẽ nó với những sợi chỉ bung. Nếu nó rã ra thì rã ra. Tớ sẽ không vẽ nó mới hơn so với thực tế.



Cuốn sổ của tớ không đóng chặt như cuốn của cậu. Vì thế đó. —J.

Noa lật các trang về phía sau, được tớ cho phép. Bạn ấy đến góc có các vạch.

—Còn cái này?

—Một phép tính tớ tính sai.

—Còn cái này nữa? —Bạn ấy đọc to—: "Một hòn đá cũng giữ được cái cổng".

—Tớ nghĩ ra hôm thứ Ba.

—Một hòn đá thì không nói "bậc vỉa hè" —Noa nói—. Cũng không nói "dừng" mười lăm lần.

Tớ không tẩy các vạch. Bút chì thì tẩy được, nhưng tớ không muốn.



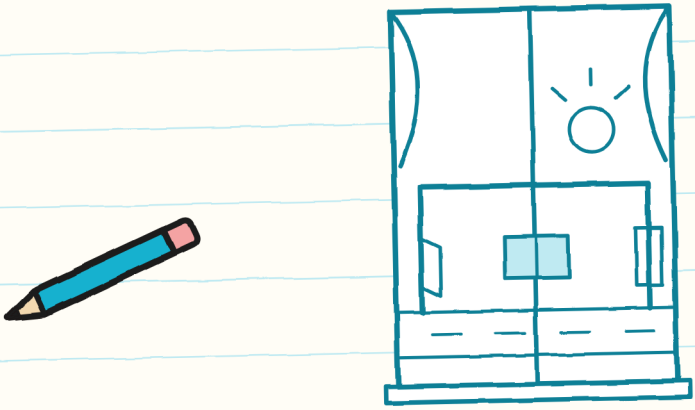
Đừng tẩy chúng. Chúng cũng hơi là của tớ. —J.

Chủ nhật, lúc bình minh, Noa canh. Bạn ấy sống đối diện trung tâm. Chín giờ bạn ấy mang một mẩu giấy đến cửa hàng. Vừa đi vừa đếm bước.

7:38: sân khấu nhỏ, trong xưởng, đã gấp.

7:44: trời sáng. Nó không nhúc nhích.

7:50: vẫn vậy. Số bước nó đã đi: không. —Noa

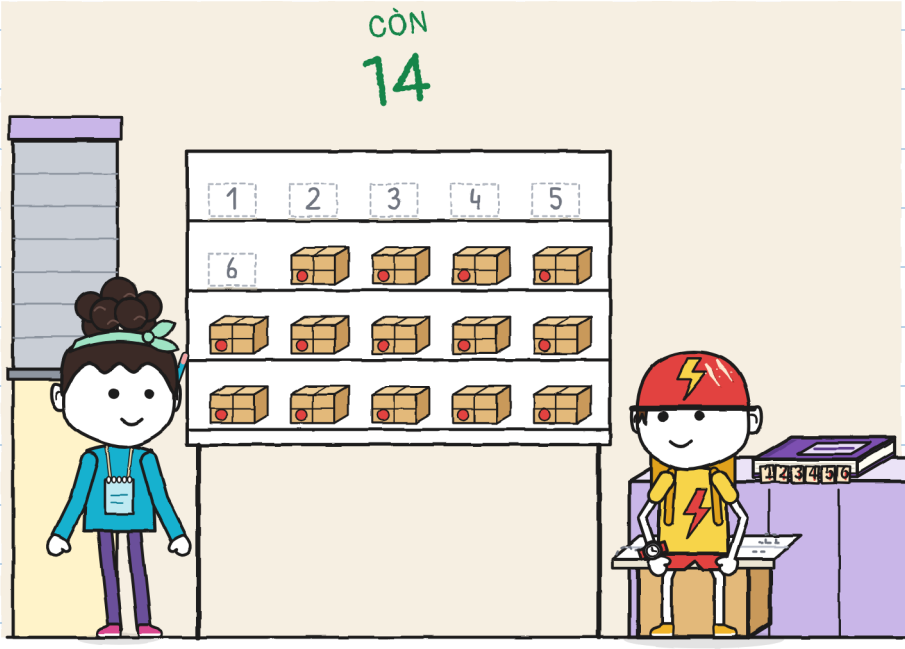


Noa canh giỏi hơn tớ, đếm giỏi hơn tớ và không làm bánh mì. Được hai trên ba. —J.

Cô Mara kéo cửa cuốn lên một chút để cho bọn tớ vào. Tớ vẽ cái kệ: mười bốn gói hàng và sáu chỗ trống. Không cần sửa tấm bảng.

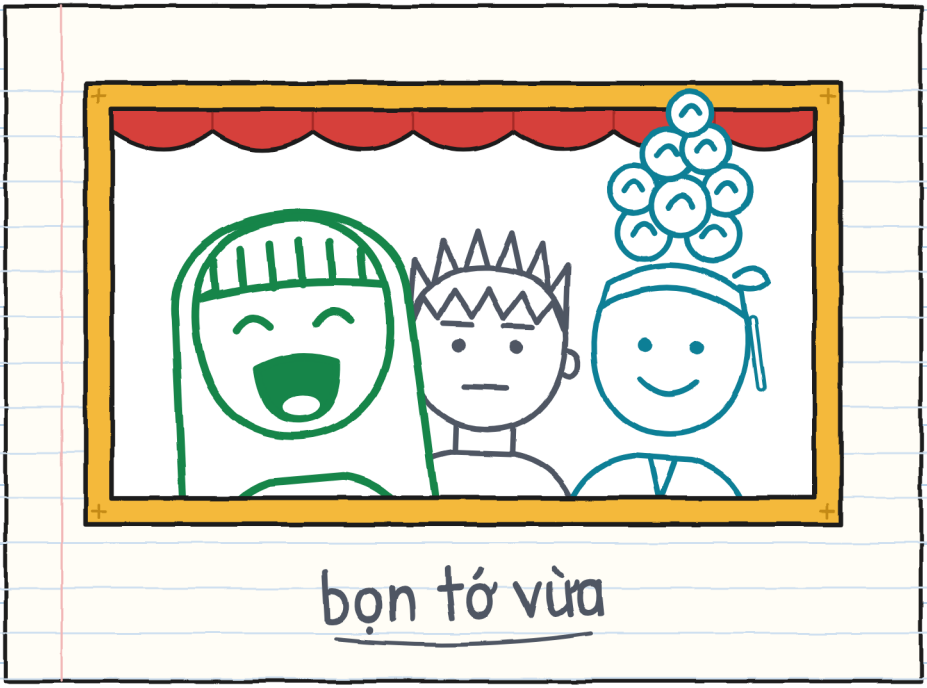
—Sáu —cô Mara nói. Rồi cô đóng sổ lại.

Tonio ngồi trên cái thùng của mình, đội mũ bảo hiểm, dù là chủ nhật. Noa đứng cạnh cửa. Không ai bảo bạn ấy "ngồi đi". Không ai bảo "đi đi". Bạn ấy đến vì bạn ấy muốn. Và thứ Hai bạn ấy có buổi tập kịch.



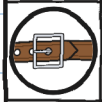
Để kết thúc cuốn sổ, tớ vẽ ô cửa sổ của sân khấu nhỏ, trống không.

Mỗi người tự vẽ mình vào trong. Tớ, bằng bút chì. Julita, bằng màu xanh lá. Noa, bằng màu ngọc lam. Noa xin phép vẽ vào sổ của tớ. Julita thì không.



Chung là chung. Ghi ở trang đầu rồi. —J.

GIAO HÀNG SỐ 6. Từng đoạn một:

	ĐOẠN	AI KHIÊNG	AI CHỈ ĐƯỜNG	CÁI GÌ PHẢI LÀM LẠI
	Cửa hàng → đài phun nước có con cá què	Guni và Noa	Julita	chỗ rẽ ở đài phun nước (ba lần)
	Đài phun nước → góc phố	Julita và Noa	Guni	không (nhưng chậm)
	Góc phố → sân	Guni và Julita	Noa	lối vào: bản đồ đã cũ
	Thứ Bảy	cả ba	cả ba, lần lượt	dây đai (lần thứ hai, ở lỗ thứ ba)
	Trước bọn tớ	Mara, một mình	không ai	chín chuyến
	R.	?	?	không biết

	KHIÊNG 	CHỈ ĐƯỜNG 	MỞ LỐI 	BÁO 
1	Guni và Noa	Julita	Julita	Julita
2	Julita và Noa	Guni	Guni	Guni
3	Guni và Julita	Noa	Noa	Noa

Ba ô. Mà thôi, bốn. Ba cái tên. Không ô nào trống. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 7

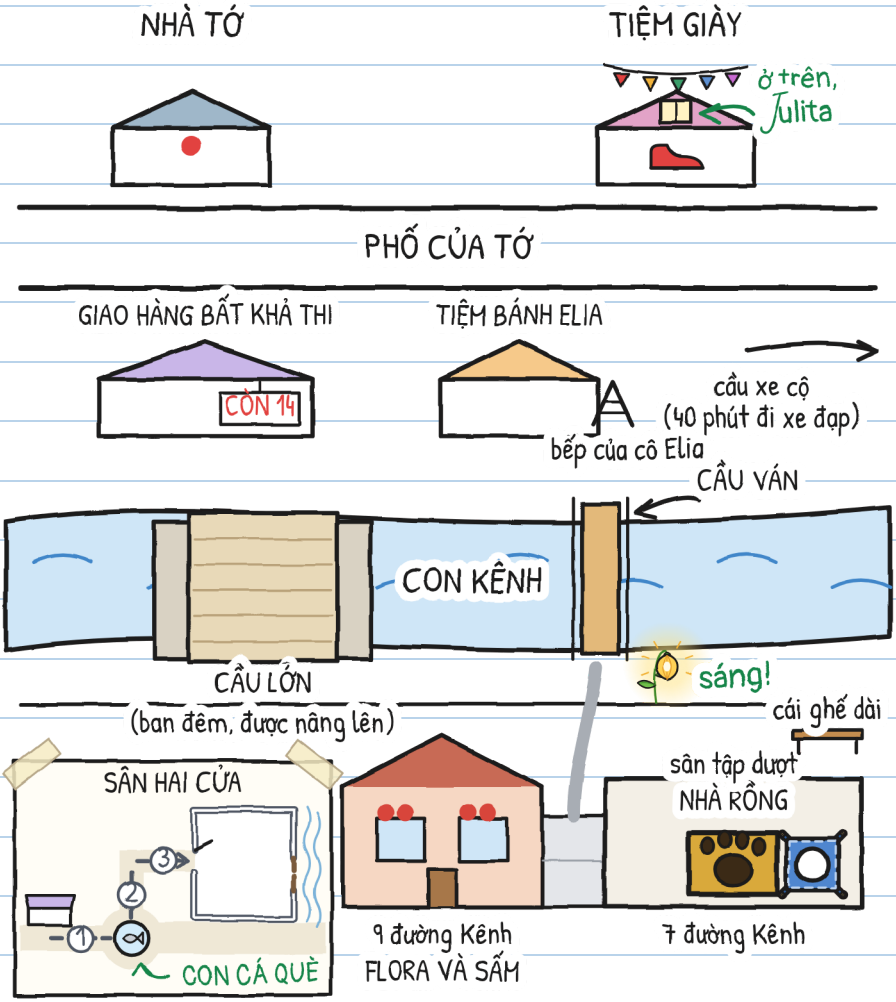
(sắp ra mắt)



Lần này cái nhãn ghi một giờ. Giờ đó tớ đã mặc đồ ngủ.

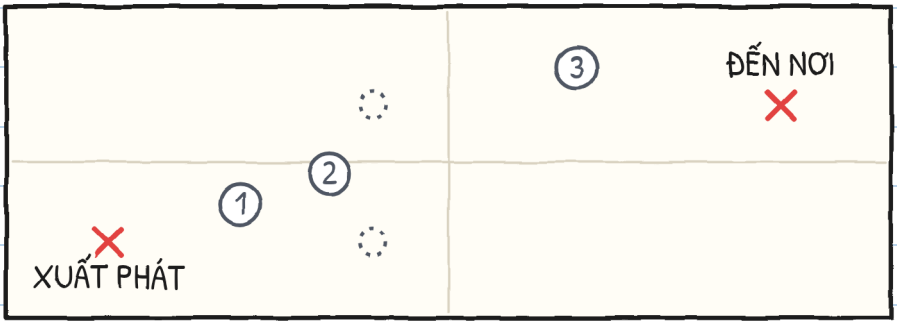
Ai còn thức khi những người khác đóng cửa? Ngoài tớ ra. —J.

KHU PHỐ (phiên bản 6)



CHẶNG ĐƯỜNG CỦA BẠN

Ai khiêng? Ai chỉ đường? Ai mở lối? Ai báo?



BẢNG ĐO BA

	KHIÊNG	CHỈ ĐƯỜNG	MỞ LỐI	BÁO
đoạn 1				
đoạn 2				
đoạn 3				

Nếu ở một ô lúc nào cũng ra cùng một cái tên thì hãy đổi nó. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L có cùng số trang và cùng tranh vẽ. Cỡ XL là một tiểu thuyết. Chỉ có cách kể là khác.

CỠ XXS · PRE-A1
GUNI VIẾT MỘT CHỮ VÀ ĐỂ TRỐNG MỘT CHỖ. CON THẤY CHỮ "CHUNG" KHÔNG?

CỠ XS · A1
Tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ S · A2
Ở trang đầu tớ viết một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ M · B1
Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ. Tớ để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ L · B2
Ở trang đầu tớ viết đúng một chữ và để trống nửa trang, phòng khi cần. Nửa trang ấy không trống nổi một phút.

CỠ XL · B2-C1
Tiểu thuyết minh họa · 13+

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo.

Mỗi người một cỡ. Cùng một sân khấu nhỏ. — J.

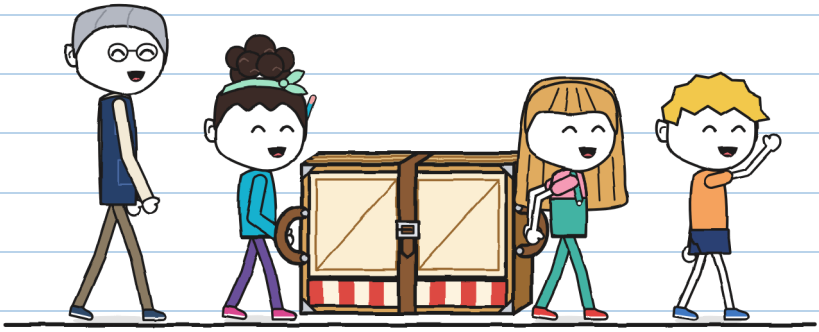
DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

KHIÊNG CHUYỂN THẬT: PHẢI LÀM GÌ

1. Trước khi ra đi, hãy xem cả con đường.
2. Một người đi tự do: mở cửa và báo cho mọi người.
3. Tay phải nắm tay cầm. Tránh xa bản lề và chốt.
4. Khi đang mang hàng thì không chạy, không thi với ai.
5. Nếu ai nói "dừng", tất cả cùng dừng.
6. Đặt xuống đất trước; rồi mới bàn.
7. Thứ lớn thì phải có hai người mở và gấp, cùng một người lớn.

Con dấu CHỈ TRONG TRUYỆN đánh dấu những gì có thể xảy ra trong truyện nhưng không xảy ra trong một lần khiêng chuyển thật.



Và nếu cậu biết điều gì về con đường, hãy nói trước. —J.